

Súd: Okresný súd Pezinok
Spisová značka: 39C/9/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1516215841
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Uhrík
ECLI: ECLI:SK:OSPK:2020:1516215841.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Pezinok, v konaní pred sudcom JUDr. Pavlom Uhríkom, v právnej veci žalobcu: U.. H. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š. XXXX/XX, W., proti žalovanému: News and Media Holding a. s., so sídlom Einsteinova 25, Bratislava, IČO: 47 256 281, zastúpený advokátskou kanceláriou Šklubla & Partneri s. r. o., so sídlom Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, IČO: 36 861 154, o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný v týždenníku Plus7dní v čísle, ktoré bude nasledovať ako druhé v poradí po právoplatnosti tohto rozsudku, sa na vlastné náklady ospravedlniť žalobcovi uverejnením ospravedlnenia na rovnakej strane rovnakým typom a veľkosťou písma ako mal článok uverejnený v týždenníku Plus7dní zo dňa 20.10.2016, v čísle 42, ročník XXVI, na stranách 34-36, ktorého autorom je F. L., vydavateľom žalovaný s titulkom „Zločinci v talároch?“ vrátane titulku „Ospravedlnenie“ s rovnakým typom a veľkosťou písma ako bol titulok článku „Zločinci v talároch?“ v znení: News and Media Holding a.s. Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 47 256 281, spoločnosť zapísaná v OR SR Ba I: Oddiel Sa, Vložka 6074/B, sa ospravedľuje U.. H. W. za neoprávnený zásah do práva na ochranu jeho osobnosti a cti, spôsobený uvedením článku zo dňa 20.10.2016, číslo 42, týždenník Plus7dní, ročník XXVI, na stranách 34 až 36 s titulkom „Zločinci v talároch?“, v ktorom boli uvedené nepravdivé fakty alebo nepravdivé úsudky - „súdna moc vynášala vopred stanovené rozsudky...“ - „počas totality ich pričinením končili občania vo väzení len preto, že chceli opustiť neslobodný režim...“ - „tí, čo sa podieľali na perzekúciách...“ - „kto bude súdiť tých, čo súdili nevinných...“ - „Zločinci v talároch?“ - „našou úlohou je zverejňovať mená tých, ktorí sa podieľali na zločinoch bývalého režimu.“

II. Žalovaný je povinný žalobcovi uhradiť titulom nemajetkovej ujmy sumu 5.200,- € do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

IV. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručitou Okresnému súdu Bratislava V dňa 8. novembra 2016, doplnenou v podaní doručenom tunajšiemu súdu dňa 10. apríla 2017, ktorú na základe uznesenia Okresného súdu Pezinok zo dňa 24.06.2020 upravil tak, že sa v konaní domáhal voči žalovanému: ospravedlnenia, ktoré bude žalovaný povinný uverejniť v týždenníku Plus7dní v čísle, ktoré bude nasledovať ako druhé v poradí po právoplatnosti tohto rozsudku, sa na vlastné náklady ospravedlniť žalobcovi uverejnením ospravedlnenia na rovnakej strane rovnakým typom a veľkosťou písma ako mal článok uverejnený v týždenníku Plus 7 dní zo dňa 20.10.2016, v čísle 42, ročník XXVI, na stranách 34 - 36, ktorého autorom je Peter Getting, vydavateľom žalovaný s titulkom „Zločinci v talároch?“ vrátane titulku „Ospravedlnenie“

s rovnakým typom a veľkosťou písma ako bol titulok článku „Zločinci v talároch?“ v znení: News and Media Holding a.s., Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 47 256 281, spoločnosť zapísaná v OR SR Ba I: Oddiel Sa, Vložka 6074/B sa ospravedlňuje U.. H. W. za neoprávnený zásah do práva na ochranu jeho osobnosti a cti, spôsobený uvedením článku zo dňa 20.10.2016, číslo 42, týždenník Plus7dní, ročník XXVI, na stranách 34 až 36 s titulkom „Zločinci v talároch?“, v ktorom boli uvedené nepravdivé fakty alebo nepravdivé úsudky „súdna moc vynášala vopred stanovené rozsudky“, „počas totality ich pričinením končili občania vo väzení len preto, že chceli opustiť, neslobodný režim“ „tí, čo sa podieľali na perzekúciách“, „kto bude súdiť tých, čo súdili nevinných“, „Zločinci v talároch?“, „našou úlohou je zverejňovať mená tých, ktorí sa podieľali na zločinoch bývalého režimu.“ II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 50.000 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. III. Žalovaný je povinný v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku uhradiť žalobcovi trovy konania.

2. Žalobca vo svojej žalobe uviedol, že týždenník Plus 7 dní, vydavateľom ktorého je žalovaný, dňa 20. októbra 2016, v čísle 42, ročník XXVI, na stranách 34 až 36, ako aj na internetovej stránke www.pluska.sk, dňa 20.10.2016, uverejnil článok s titulom názvu „Zločinci v talároch?“ (ďalej len „predmetný článok“ alebo „zverejnený článok“). V predmetnom článku jeho autor F. L. o osobe žalobcu zjavne, úmyselne a účelovo, skladbou, štruktúrou, obsahom článku a citáciou vyjadrení predsedu Správnej rady Ústavu pamäti národa (ďalej len „ÚPN“) E. O., ale aj vlastnou konštatáciou uviedol, že aj jeho pričinením počas totality končili ľudia vo väzení, vynášal vopred stanovené rozsudky, podieľal sa na perzekúcii a prenasledovaní nevinných občanov ako aj na zločinoch bývalého režimu s rečníckou otázkou (Kto bude súdiť tých čo súdili nevinných?) a podsúval čitateľovi jedinú možnú odpoveď na otázku v titule článku, že aj žalobca je naozaj zločincom. Žalobca ďalej tvrdil, že redaktor F. L. ponúkol v článku lož, o ktorú sa zaujímalo veľa čitateľov, pričom zjavne mu nešlo o rentabilné kritérium pravdy, ale žalobcu vedome a úmyselne obvinil bez rešpektovania prezumpcie neviny. Žalovaný zjavne manipuloval čitateľa a spolupodieľal sa na vytvorení mienky o tom, že žalobca je zločincom a treba ho čo najskôr odsúdiť. Takýto článok zjavne čitateľa mátie, navádza ho cielene odpovedať si na otázku v titulku článku kladne, žalobcu si stotožniť s osobou zločincina a v konečnom dôsledku koncového čitateľa doslova oklamať. Žalovaný uverejnil nepravdivé informácie a článok skoncipoval v štýle, že sú to médiá, ktoré rozhodujú o tom, z koho spravia hrdinu a z koho zločincina, resp. koho znosia pod čiernu zem. Predmetný článok F. L. s titulkom „Zločinci v talároch?“ aj žalobcu ako stále aktívneho a v bratislavskej justícii dobre známeho sudcu, zjavne degradoval na úroveň zločincina. Článok je totižto napísaný zámerne a cielene tak, a to aj výberom citácií predsedu Správnej rady ÚPN E. O. a právnik Nadácie Charty 77 P. L., že neumožňuje čitateľovi po jeho prečítaní dať si inú ako len jedinú odpoveď, že aj sudca U.. H. W. je naozaj zločincom, že aj on sa podieľal na perzekúciách, aj jeho pričinením končili občania vo väzení a to len preto, že chceli opustiť neslobodný režim. Zároveň presvedčiť čitateľa, že práve žalobca je ten, ktorý sa podieľal na zločinoch bývalého režimu, že ako zodpovedný si dnes užíva, robí kariéru a poberá štedrý plat, že sa podieľal na prenasledovaní občanov, že vynášal vopred stanovené rozsudky, že aj on súdil nevinných a kto bude súdiť jeho. Žalobca poukázal na to, že v predmetnom článku sú uvedené nielen nepravdy, resp. polopravdy, ale aj vyslovené lži. Žalobca nikdy ako sudca nevynášal ani protiprávne, ani protizákonné, ani vopred stanovené rozsudky a neodsúdil nikdy nevinných ľudí. Tých, ktorých odsúdil podľa § 109 vtedy platného Trestného zákona vinnými boli. Žalobca uviedol, že ako sudca z povolenia súdil od 01.01.1988, pričom súdil podľa zákonov Československej socialistickej republiky (ďalej len „ČSSR“), bol povinný dodržiavať ustanovenia Ústavy ČSSR a zákony ČSSR. Bol povinný podľa týchto zákonných ustanovení súdiť, inak by sa vystavil riziku disciplinárneho konania, resp. „vyzlečenia z talára.“ Žalobca pripomenul, že do konca roku 1989 nebola ústavne daná úprava prednosti medzinárodnej zmluvy pred vnútroštátnym zákonom a uviedol, že žiaden sudca a ani žalobca nezodpovedal a ani za súčasného právneho stavu nemôže zodpovedať za to, že štát si neplnil medzinárodné záväzky a obsah medzinárodných zmlúv, ktoré uzatvoril, prípadne ich signoval, resp. ich neimplementoval do vnútroštátneho práva. Predmetný článok však podsúva čitateľom, že žalobca ako sudca nerešpektoval platné zákony, nedodržiaval ich, krivil ich a perzekvoval nevinných ľudí, čím páchal zločiny. Žalobca zdôraznil, že on súdil a odsúdil len ľudí, ktorí preukázateľne spáchali trestný čin podľa § 109 vtedy platného Trestného zákona. Žalobca tiež poukázal na to, že „zločincom“ sa rozumie ten, kto bol právoplatne za zločin, resp. trestný čin odsúdený. Nikto nie je oprávnený bez toho označovať niekoho za zločincina, hoc i s otáznikom, zvlášť za situácie, keď také označenie z obsahu tvrdení (článku) jednoznačne vyplýva. Ani Ústav pamäti národa nemá žiadne zákonné právo označovať rozhodnutia sudcov v bývalom režime za protiprávne, protizákonné a zločinné. To v právnom štáte môže len a len orgán na to oprávnený a povolaný, teda súd. Doposiaľ však žiaden súd nevyslovil svojim rozsudkom, že U.. H. W. spáchal zločin, podľa predmetného článku dokonca zločiny viaceré. V tomto prípade nejde

len o „hodnotiaci úsudok“, ale o jasné a úplne zrozumiteľné a nepravdivé tvrdenie faktu a označenie žalobcu ako zločinca. Aj preto, že v článku sú uvádzané zjavne nepravdivé, lživé a čitateľa mätúce skutočnosti, doslova navádzajú na jediné, žalovaným podsúvanú a s istotou predpokladanú, odpoveď. V dôsledku vysokej čitateľnosti týždenníka Plus7dní, jeho dlhodobej dostupnosti, dlhodobého účinku s celorepublikovým pokrytím, žalobca zdôraznil význam jeho negatívneho zásahu do svojej osobnosti, cti a vážnosti u občanov Slovenskej republiky. Negatívny dopad neoprávneného zásahu pritom trvá i naďalej. V dôsledku zverejneného článku žalobca musel čeliť nepríjemným, niekedy až ponižujúcim otázkam manželky, dcéry so zaťom, rodičov, rodiny zaťa, kolegov v práci, priateľov a susedov z miesta bydliska. Doposiaľ mal žalobca povest' rešpektovaného, odborne i morálne spôsobilého sudcu, ktorý nikdy nikomu vedome neublížil. To má výrazný podiel na ťažkej psychickej traume jeho rodiny. Taktiež jeho rodina, najmä dcéra so zaťom, vo svojom zamestnaní čelia útokom a nepríjemným otázkam zo strany ich kolegov, pred ktorými vždy o žalobcovi rozprávali ako o rešpektovanom a uznávanom sudcovi v obvode, kde ich firma má sídlo, t.j. obvode Bratislava V. Taktiež takýmto istým otázkam čelia aj rodičia žalobcu vo veku 86 a 81 rokov a to od susedov a farníkov v kostole, pričom matka žalovaného trpí depresiami a musela preto navštíviť psychiatra. Preto bolo potrebné kontakty s rodinou obmedziť. V zamestnaní, ale aj v justičnej „brandži“ i medzi príslušníkmi Zboru väzenskej a justičnej stráže Bratislava, ale i medzi obžalovanými často opakovane žalobcom súdenými osobami aj z kriminálneho prostredia, ktorí ho roky poznajú ako férového, objektívneho a spravodlivého sudcu, predmetný článok spôsobil zníženie prestíže žalobcu, dôveryhodnosti a dôstojnosti, čím sa žalobca ocitol v izolácii a jeho dôveryhodnosť ako dlhoročného trestného sudcu bola predmetným článkom spochybnená. Žalobca tiež argumentoval tým, že právo na slobodu prejavu a šírenie informácií, tak ako vyplýva z právneho poriadku Slovenskej republiky, neexistuje a nepôsobí izolovane a pokiaľ má byť právne významným argumentom, musí byť v rovnováhe s inými právami a jedným z nich je aj právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby. V danom prípade sa právo na slobodu prejavu dostalo do nerovnováhy, resp. do kolízie s právom žalobcu na ochranu osobnosti. Žalobca uviedol, že poznajúc aj judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, aj Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, si je plne vedomý, že žalovaný v porovnateľných veciach požíva privilegované postavenie (zvýšenú ochranu) i to, že verejný činiteľ (sudca) musí strpieť vyššiu mieru kritiky (nie však nepravdivé osočovanie a nazývanie zločincem) ako iné fyzické osoby i to, že na uverejnenie informácií (ale pravdivých a nie lživých) o činnosti verejného činiteľa má verejnosc' právo. Právo na slobodu prejavu a šírenie informácií však obstojí len za situácie, že inkriminovaný článok je formulovaný formou hodnotiacich úsudkov ich autora a medzi titulkom článku a jeho obsahom existuje organická väzba (Nález ÚSSR, sp. zn. II.ÚS 340/09-93 z 18.9.2012). V danom prípade medzi titulkom (nadpisom) článku a jeho vecným obsahom existuje organická väzba, pričom zo samotného článku jasne vyplýva redaktorom konkrétne popísaná činnosc' žalobcu, ktorej sa mal dopustiť - podieľať sa na perzekúcii nevinných občanov, vynášať vopred stanovené rozsudky, podieľať sa na prenasledovaní občanov, podieľať sa na zločinoch bývalého režimu, za čo ho treba súdiť, lebo súdil nevinných. Obsah článku navyše predurčuje vopred jasne a jednoznačne odpoveď na otázku v titulku. Žalobca argumentoval aj tým, že Európsky súd pre ľudské práva pri posudzovaní limitov slobody prejavu starostlivo rozlišuje medzi faktami a hodnotiacimi úsudkami. Existenciu faktov (skutkových tvrdení) možno preukázať, zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov dôkazy nepripúšťa. Aj keď hodnotiaci úsudok, vzhľadom na svoj subjektívny charakter, vylučuje dôkaz pravdy, musí však vychádzať z dostatočného faktického základu. Teda v takom prípade z hľadiska slobody prejavu s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu je ochrana výrokov takéhoto charakteru intenzívnejšia ako v prípade uverejnenia faktov (skutkových tvrdení). Treba ďalej zistiť, či medzi inkriminovaným titulkom a obsahom predmetného článku (vecným obsahom) existuje organická väzba. Ale aj keď hodnotiaci úsudok vzhľadom na subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu (Jerusalem c. Rakúsko, rozs. Z 27.2.2001). Pokiaľ však ide o uverejnenie faktov - skutkových tvrdení, tie sa môžu ukázať ako nepravdivé. A presne toto je prípad žalobcu.

3. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 2NcC/1/2017-49 zo dňa 26. januára 2017 bola vec z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava V prikázaná Okresnému súdu Pezinok.

4. V písomnom doplnení žaloby doručenom tunajšiemu súdu dňa 10. apríla 2017 dal žalobca do pozornosti súdu aktuálnu judikatúru - nález Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 689/2014-35 zo dňa 9.10.2016. V podaní zároveň uviedol, že pisateľ článku p. L. mu nedal žiadnu možnosť k veci sa vyjadriť. Žalobca skutkovo tvrdil, že je neznalý práce s počítačom a len nedávno mu jeho asistentka prezrela maily a našla mu zo septembra mail, ktorý p. L. adresoval hovorcovi Krajského súdu v Bratislave. Lenže p. L. v článku nepísal o hovorcovi, ale o žalobcovi, ako sudcovi. Pokiaľ p. L. mienil v článku explicitne uviesť

aj meno žalobcu, bolo podľa žalobcu jeho povinnosťou kontaktovať žalobcu osobne, teda prísť za ním. V takom prípade by sa žalobca k tejto veci vyjadril. Žalobca ďalej tvrdil, že ak by autorovi poskytol tie informácie, ktoré teraz poskytuje súdu, tak p. L. by tento článok nenapísal alebo by ho napísal úplne inak a to objektívne a férovo. Žalobca vo svojom písomnom podaní ďalej uviedol, že Ústav pamäti národa (ďalej „ÚPN“), ktorý bol zriadený zákonom č. 553/2002 Z. z., porušil svoje zákonom mu zverené práva a oprávnenia aj v tom smere, že vydal zoznam sudcov, ktorí súdili trestné činy podľa § 109 Tr. zák. a tento svojvoľne, bez oprávnenia mu daného akýmkoľvek zákonom a už vôbec nie zákonom o zriadení ÚPN, nazval „nositelia súdnych perzekúcií.“ Takéto oprávnenia jednoducho ÚPN nemá, ten môže zverejniť len zoznamy príslušníkov bezpečnostných zložiek, ktoré podľa zákona sú úplne iné zložky ako súdy a sudcovia. Zoznam predsedov senátov, ktorý ÚPN uverejnil, pritom zjavne bol podkladom pre písanie predmetného článku. Žalobca poukázal na to, že rozhodovanie súdov o páchateloch trestného činu opustenia republiky podľa § 109 vtedy platného Trestného zákona bolo vyhradené trojčlennému senátu, spôsob hlasovania je utajenou skutočnosťou a nikto okrem žalobcu, dvoch prísediacich a pána boha nemôže vedieť, ako žalobca v skutočnosti hlasoval. Z tohto dôvodu zaradenie žalobcu medzi nejakých prenasledovateľov a súdnych perzekútorov nemá oporu v žiadnom dôkaze, v žiadnej skutočnosti, je len výmyslom p. O. a p. L., odporuje samotnému zákonu o ÚPN. Žalobca uviedol, že nemá nič proti tomu, ak by ÚPN aj jeho zaradil do zoznamu predsedov senátov, ktorí sú podpísaní pod odsudzujúcimi rozsudkami tzv. „Utekáčov“, bráni sa však zákonne len proti tomu, aby ho nejaký neznalec zákona E. O. z ÚPN bez akéhokoľvek zákonného opodstatnenia a opory v zákone súčasne nazval „nosiťom súdnych perzekúcií“, čo si p. L. veľmi rád pre účely a zámer predmetného článku osvojil. Vo vzťahu k obsahu predmetného článku žalobca ďalej namietal aj to, že jeho autor p. L. v článku úmyselne a vedome neuviedol aj ustanovenie článku 29 Všeobecnej deklarácie ľudských práv z roku 1948 a článku 12 odseku 3 Helsinského paktu z r. 1975. Podľa žalobcu totiž ČSSR podľa tohto ustanovenia paktu mohla obmedziť aj právo slobody pohybu, pobytu a slobody opustenia aj vlastnej krajiny zákonným spôsobom. Teda ČSSR keď zakotvila ustanovenie § 109 v Trestnom zákone konala v súlade s Helsinským paktom a preto žalobca nevidí dôvod na tvrdenie, prečo a v čom mala ČSSR a sudcovia súdaci tzv. „utekáčov“ podľa § 109 Trestného zákona, porušovať tento pakt. Ďalej žalobca autorovi predmetného článku vytkol aj to, že účelovo, vedome a manipulatívne nepoukázal aj na ustanovenie článku 50 odsek 6 teraz platnej Ústavy SR ako aj ustanovenie § 2 odsek 1 teraz platného Trestného zákona, v ktorom je zákonne zakoncipovaný tzv. zákaz retroaktivity trestnoprávných noriem. Podľa žalobcu autor predmetného článku taktiež zjavne úmyselne a účelovo opomenul v článku uviesť aj znenie článku 148 odsek 4 Ústavy SR, podľa ktorého za rozhodovanie nemožno sudcu ani prísediaceho stíhať a to ani po zániku funkcie.

5. Žalovaný sa k doplnenej žalobe vyjadril v písomnom podaní doručenom tunajšiemu súdu dňa 3. júla 2017 tak, že nároky uplatňované žalobcom v tomto konaní neuznáva a to ani v časti a žalobu a uplatnenie nárokov v nej obsiahnutých žiada zamietnuť. Žalovaný sa procesne bránil odkazmi na judikatúru najvyšších súdnych autorít a skutkovými tvrdeniami nasledovne: Žalovaný je vydavateľom periodickej tlače a ustanovenie článku 26 ods. 2 Ústavy SR zaručuje slobodu tlače. Vzhľadom na to, že médiá majú kľúčovú úlohu pri ochrane demokracie, treba prísne posudzovať každý zásah do slobody prejavu médií. Podľa názoru žalovaného zverejnením predmetného článku žalovaný realizoval právo na slobodu prejavu plne v súlade s čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, a teda ak by aj zverejnením článku došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu (k čomu podľa názoru žalovaného nedošlo), tak takýto zásah by nebol považovaný za neoprávnený, keďže podľa konštantnej súdnej praxe ani existencia zásahu do osobnostných práv nemusí nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takého zásahu, ak zásah bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva v danom prípade výkon práva na slobodu prejavu, pričom vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci tento zásah nepresiahol hranice primeranosti. Žalovaný tvrdil, že úlohou a cieľom predmetného článku bolo jednak informovať o princípoch komunistickej justície, vyjadriť podporu obetiam komunizmu a to s pohľadom na historickú úlohu a zároveň súčasné postavenie súdnictva v našej spoločnosti a jednak apelácia na mladých ľudí, aby už nikdy nedošlo ani len k pokusu o obnovu totalitného systému. V žiadnom prípade nebol predmetný článok zameraný na degradáciu osoby žalobcu. Navyše sám autor v závere vyslovil zámer sledovaný publikovaním zverejneného článku, ktorý vyjadril nasledovne: „Diskusia na túto tému je nielen legitímna, ale mimoriadne dôležitá, ako krok aspoň k nejakému zadosťučineniu spravodlivosti. Nielen k obetiam týchto nespravodlivých perzekúcií, ale k nám všetkým.“ Žalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že zverejnený článok je potrebné kvalifikovať s poukazom na skutočnosť, že informoval verejnosť o temnej ére našej spoločnosti, ktorá je témou mimoriadne citlivou a diskutovanou už takmer 30 rokov. Žalovaný uviedol, že uverejnením článku došlo k naplneniu jedného z účelov tlače, ktorým je informovanie verejnosti o otázkach legitímneho verejného záujmu, pričom je nepochybné, že články

tykajúce sa súdnictva v období komunizmu predstavujú tému legitímneho verejného záujmu. Žalovaný zároveň poukázal na skutočnosť, že v mediálnom prostredí nie je ničím nezvyčajným venovať pozornosť problematike súdnictva v období komunizmu. Žalovaný argumentoval tým, že žalobca predstavuje osobu verejného záujmu, u ktorej sú hranice prijateľnej kritiky oproti ostatným občanom výrazne rozšírené. Stupeň dovolenej kritiky sa mení podľa charakteristiky adresáta. Hranice akceptovateľnej kritiky sú najširšie u politikov a najužšie u bežných občanov. Ústavný súd akceptuje trend smerujúci k posúvaniu pozície sudcov, ktorí stoja kdesi uprostred naznačeného kontinua smerom k politikom. Podľa žalovaného vníma žalobca predmetný článok z izolovaného pohľadu, pričom tento pohľad nie je správny. Článok bol zameraný na justíciu v období komunizmu ako takú. Žalobca je menovaný len príkladom ako osoba reprezentujúca súdnictvo v období komunizmu, pričom v predmetnom článku boli príkladom menovaní aj ďalší sudcovia, či prokurátori. Žalovaný sa vo svojom vyjadrení ďalej podrobne vyjadril ku všetkým výrokom, ktorých znenie namietal žalobca. K výroku „súdna moc vynášala vopred stanovené rozsudky..." a „počas totality ich pričinením končili občania vo väzení len preto, že chceli opustiť neslobodný režim..." žalovaný uviedol, že žalobca opäť neposúdil daný výrok v kontexte celého článku, ale súvzťažnil si ho výlučne na svoju osobu. Žalovaný pritom poukázal na to, že na otázku žalobcu uvedenú v žalobe „nikdy ako sudca nevynášal ani protiprávne, ani protizákonné, ani vopred stanovené (kým???) rozsudky...", dala odpoveď už Národná rada prijatím a schválením zákona č. 125/1996 Z. z. o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického systému, pričom v ňom, inter alia, vyhlásila, že Komunistická strana Československa a jej odnož Komunistická strana Slovenska sú zodpovedné za spôsob vlády v našej krajine v rokoch 1948-1989, že komunistický režim a tí, ktorí ho aktívne presadzovali, prenasledovaním alebo hrozbou perzekúcie zneužíval na prenasledovanie občanov mocenské nástroje. K výrokom „tí, čo sa podieľali na perzekúciách..." a „podieľali sa na prenasledovaní občanov...", žalovaný uviedol, že namietané výroky predstavujú hodnotiace úsudky, ktoré majú vecný základ v skutočných dejoch. Uvedené hodnotiace úsudky boli zverejnené na základe dnes už všeobecne známych informácií doplnené napr. citovaním vyjadrenia ministerky spravodlivosti Lucie Žitňanskej. Žalovaný poukázal na to, že podľa konštantnej judikatúry hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Z toho podľa žalovaného vyplýva, že existoval dostatočne pevný faktický základ na uverejnenie predmetného článku a má za to, že predmetný hodnotiaci úsudok má pravdivý skutkový základ. Žalovaný zdôraznil, že v predmetnom článku vo vzťahu k žalobcovi uviedol len jedno skutkové tvrdenie a to: „Na Okresnom súde Bratislava V súdi U.. H. W., ktorý ešte v roku 1988 - teda rok pred pádom totality - vyniesol dvojročný trest nad neprítomnou Evou O., ktorá bola vinná za to, že cez Juhosláviu vycestovala s dcérou, ktorej sa cnelo za otcom.“ Skutočnosť, že žalobca pôsobil na Okresnom súde Bratislava V v období komunizmu a stále pôsobí na Okresnom súde Bratislava V aj dnes, je všeobecne známou skutočnosťou, ktorej pravdivosť ani samotný žalobca nepopiera. Rovnako je pravdivou aj skutočnosť, že U.. H. W. uložil dvojročný trest tak ako je uvedené v predmetnom článku, pričom tvrdenie vychádza z údajov vedených v archíve ÚPN. K argumentu žalobcu, že k predmetnému výroku, ako aj k ostatným výrokom v predmetnom článku, sú uvedené informácie tak, aby čitateľa zmiatol a cielene naviedol na utvorenie názoru, že žalobca je zločincem, žalovaný uviedol, že žalobca nesprávne a v rozpore s ustálenou judikatúrou posudzuje každý výrok izolovane a nezohľadňuje celý kontext, keďže článok obsahuje informácie v dostatočnom rozsahu na vytvorenie vlastného názoru ku každému z hodnotiacich úsudkov. K výroku „kto bude súdiť tých, čo súdili nevinných..." žalovaný uviedol, že predmetný výrok predstavuje hodnotiaci úsudok autora, pričom má taktiež vecný základ v skutočných dejoch a odkázal na svoju predchádzajúcu argumentáciu súvislosti s hodnotiacim úsudkom týkajúcim sa trestania obetí komunistického režimu. K výroku „zločinci v talároch..." žalovaný poukázal na skutočnosť, že výrok predstavuje nadpis napádaného článku a uviedol právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. II. ÚS 340/09 z 18. septembra 2012), v zmysle ktorého funkciou (účelom) nadpisu je upútať a zaujať čitateľa k tomu, aby si článok prečítal a až na tomto základe si osvojil tlačou ponúkané informácie a urobil si o nich vlastný úsudok. Vychádzajúc z tejto funkcie titulku možno aj z hľadiska ochrany práva na súkromie dotknutých osôb vo všeobecnosti akceptovať a tolerovať, že sa v titulku objavujú expresívnejšie, provokujúce či zveličujúce vyjadrovacie prostriedky a to zvlášť vtedy, ak ide o médium bulvárneho typu, ku ktorým denník Plus 7 dní v zásade možno zaradiť. Podobne ako žalobca, aj žalovaný poukázal na to, že v zmysle konštantnej judikatúry sa titulok nemá posudzovať samostatne, ale vo väzbe s celkovým obsahom článku. Podľa žalovaného je povinnosťou novinárov informovať verejnosť o záležitostiach verejného záujmu a verejnosť má právo na poskytnutie týchto informácií. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru prehánania a provokácie, pričom sa im za týmto účelom poskytuje aj zvýšená miera ochrany. K výroku „našou úlohou je zverejňovať mená tých, ktorí sa podieľali na zločinoch bývalého režimu..." žalovaný poukázal

na judikatúru ESLP, podľa právneho názoru ktorého sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti. Zatiaľ čo tlač nesmie prekročiť hranice stanovené inter alia v záujme „ochrany povesti alebo práv iných“, napriek tomu je na nej, aby oznamovala informácie a myšlienky verejného záujmu. Ak by to bolo inak, tlač by nebola schopná plniť dôležitú úlohu „verejného strážneho psa“. Žalovaný záverom zdôraznil, že autor pri písaní predmetného článku vychádzal z oficiálnych a relevantných zdrojov, pričom všetky informácie overoval. S cieľom verifikovať dôveryhodnosť informácií a v súlade s etickými štandardmi novinárskej praxe autor oslovil nielen žalobcu, ale aj všetky ostatné osoby, ktoré v predmetnom článku uviedol, aby sa veci vyjadrili, pričom žalobca túto možnosť odmietol. Na základe toho má žalovaný za to, že zverejnenému článku nechýba objektivita. Žalovaný sa ďalej procesne bránil návrhom na vykonanie dokazovania prečítaním alebo oboznámením ním predložením listinných dôkazov, ako aj návrhom na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov. Žalobca vo svojom vyjadrení k podaniu žalovaného doručenom súdu dňa 16. augusta 2017 uviedol, že pripúšťa, že pisateľ predmetného článku e-mailom oslovil hovorca Krajského súdu v Bratislave, poukázal však na to, že na rozdiel od pracovníkov ÚPN, s ktorými tému konzultoval osobne, pisateľ s ním osobne vec nekonzultoval, hoci aj žalobcovu meno dal do súvislosti predmetného článku, v čom žalobca videl zákernosť a zlý úmysel. Žalobca nesúhlasil s tým, že všetky ním napádané skutkové tvrdenia sú podľa žalovaného pravdivé a všetky hodnotiace úsudky v článku majú vecný základ v skutkových dejoch a predstavujú oprávnenú (prípustnú) kritiku osoby a činnosti žalobcu. Podľa žalobcu totiž skutkovým tvrdením zasahujúcim do ústavného práva na ochranu osobnej cti a vážnosti je aj to, čo pisateľ účelovo zamlčí pred verejnosťou a ak by to zverejnil, článok by potom zjavne nesplnil požadovaný cieľ a účel. Preto aj hodnotiaci úsudok, ktorý síce netreba dokazovať, musí vychádzať z reálneho, faktického správne interpretovaného a nie účelovo a zákerne základu, o čo v tomto prípade tiež nejde. Žalobca vyhlásil, že nemá nič ani proti kritike, ani proti verejnej diskusii o jeho činnosti sudcu do r. 1989, ale na reálne faktickom základe. Ak žalovaný poukazuje na rozhodnutie NS SR, R 103/1997, podľa ktorého treba rozlišovať medzi kritikou a neoprávneným zásahom, pričom rozdiel treba vidieť v rozhodujúcom hľadisku pravdivosti, vecnosti, objektívnosti a cieľa, ktorý sa konkrétnym prejavom sleduje, ani v tomto smere nemá žalovaný pravdu. V predmetnom článku však hľadisko pravdivosti, vecnosti a objektívnosti nesporne absentuje. Je tu len cieľ a to bulvárnym článkom, ktorý nepreháňa a nezveličuje, ale zjavne uvádza nepravdu. Svoje tvrdenia žalobca argumentačne podporil nasledovne: „Vyššie citovaný judikát ďalej hovorí i to, že právo na ochranu osobnosti nemožno priznať fyzickej osobe, ktorá koná protispoločensky... Už v doplnení mojej žaloby som poukázal na podstatné skutočnosti - Helsinský PAKT z 1975 čl. 12 ods. 3, na ktorom znení a teda možnosti obmedziť ústavné právo pobytu a pohybu, mohli zákonne signatárske štáty, za splnenia tam uvedených podmienok, toto právo obmedziť. Podotýkam, že na tomto znení článku a odseku sa dobrovoľne, vedome a slobodne dohodli všetky signatárske - zvrchované štáty! Ak by žalobca vedel, práve sedemdesiate roky boli rokmi, kedy eskalovalo vyzbrojovanie „západu“ a „východu“ (štáty socialistického bloku), NATO malo rozmiestnené vojenské základne v celej Európe a najmä v SRN, kde rakety boli namierené aj na ČSSR, preto Waršavská zmluva, ktorej členkou bola i ČSSR, robila to isté, pod gesciou ZSSR. Hrozil ozbrojený konflikt, dokonca III. svetová vojna, prebiehali časté stretnutia amerických prezidentov a ZSSR, a keď v tejto celosvetovej politickej situácii ČSSR využila ust. Čl. 12 ods. 3 PAKTU a zákonom obmedzila právo pohybu a pobytu občanov ČSSR, konala zákonne a len v súlade s medzinárodnou zmluvou. Práve v tom čase bola povinná základná vojenská služba mužov počas 2 rokov, všetci vedeli, kde na území ČSSR sú rozmiestnené raketové základne, kde, ako a v akom počte sú vybavené vojenské ústavy ČSSR, poznali ich vyzbrojenie, velenie. Preto občania nemohli len tak, bez povolenia (s povolením sa vycestovať skutočne dalo, teda nie je pravda, čo článok uvádza, že nie a ČSSR bola väzením) cestovať do zahraničia, aby nedošlo k vyrazeniu utajovaných skutočností a tým i k ohrozeniu obranyschopnosti štátu. Preto aj ustanovenie § 109 vtedy platného a účinného zákona- jeho dôvodovej správy, bolo prijaté práve z dôvodu potreby obranyschopnosti štátu, čo bolo len a len v úplnom súlade s Čl. 12 ods. 3 PAKTU 1975. I toto pisateľ článku zámerné zamlčal preto, lebo by nemohol rozumne a logicky opísať aj žalobcove konanie sudcu ako zločinné. Takže tvrdenie v článku, že išlo o väzenie s názvom ČSSR, že išlo o protizákonné, protiprávne a protispoločenské konanie, a sudcovia súdci tzv. „utekáčov“ sú „zločinci“, je vedome živé, nepravdivé, účelové a do cti a vážnosti aj mňa zasahujúce.“ Na tom podľa žalobcu nič nemení ani fakt, na ktorý žalovaný poukazuje a to, že NR SR schválením zák. č. 125/1996 Z.z. hovorí o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického systému. Zákonodarný orgán nemôže, podľa žalobcu, (ani zákonom) vysloviť, že nejaké konania v minulosti bolo protiprávne, nezákonné a už vôbec nie nemorálne. Žalobca sa s vyjadrením žalovaného plne stotožnil v tom, že funkciou (účelom) článku je upútať a zaujať čitateľa, aby si článok prečítal a na základe tlačou ponúkanej informácie si osvojil a urobil si o nich vlastný úsudok, pričom titulok i obsah článku môže používať aj provokujúce

a zveličujúce vyjadrovacie prostriedky. V tejto súvislosti však uviedol, že čitateľovi ponúknuté fakty musia byť reálne, nezamlčujúce iné fakty, ktoré by titulku, ale hlavne článku, dávali diametrálne iný význam a nie účelové a zmanipulované, s cieľom doslova nakrímiť verejnosť nezmysliami. Predmetný článok podľa žalobcu obsahuje aj organickú väzbu medzi titulkom a obsahom článku, titulok článku plne korešponduje s obsahom článku, pretože každý po jeho prečítaní sa zhrozí a odpovie si na titulok s otáznikom kladne, áno, aj žalobca je zločinec, nemá čo ďalej súdiť a rozhodne ho treba zavrieť. Žalobca ďalej ozrejmil, že výška ním požadovanej nemajetkovej ujmy vychádza z porovnania výšky vysúdených súm v podobných a porovnateľných prípadoch, či už práve proti žalovanému, ale aj z iných prípadov, kedy žalobcami boli ústavní činitelia, teda sudcovia. Výška tejto sumy zodpovedá aj statusu 30-ročného trestného sudcu, ktorý nikdy nebol disciplinárne ani inak postihnutý a má v justícii svoje náležité a primerané postavenie. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu doručenom tunajšiemu súdu dňa 18. októbra 2017 poukázal na to, že žalobca vo svojich podaniach namieta, že predmetný článok: A) je zákerný, účelový, zmanipulovaný; B) zámerne zamlčuje podstatné skutočnosti; C) nedáva čitateľovi priestor na vlastnú úvahu a to s jediným cieľom - vyvolať dojem a presvedčenie u širokej verejnosti, že U.. H. W. je zločincem. K tomu žalovaný uviedol, že v danom prípade predmetný článok obsahoval informácie týkajúce sa súdnictva v období bývalého režimu, konkrétne vynášania rozhodnutí podľa § 109 vtedajšieho Trestného zákona, pričom žalobca bol uvedený ako jeden z ôsmich sudcov, ktorý rozhodol podľa § 109 vtedy platného Trestného zákona. Žalovaný zopakoval, že podľa judikatúry žalobca ako sudca predstavuje osobu absolútneho verejného záujmu, u ktorej sú hranice prijateľnej kritiky spomedzi všetkých osôb výrazne rozšírené (nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. 1. ÚS 453/03 zo dňa 11.11.2005, Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1. ÚS 408/2010-87 zo dňa 16.6.2011.) Pokiaľ žalobca namieta, že predmetný článok je účelový, zákerný a zmanipulovaný, poukázal žalovaný v prvom rade na fakt, že prevažnú väčšinu obsahu predmetného článku tvoria: konkrétne prípady a súdne rozhodnutia, pričom autor v týchto častiach predmetného článku vychádzal zo záznamov vedených ÚPN; vyjadrenia osôb, ktorých mená sú v článku uvedené, a teda žalovaný dal priestor na vyjadrenie všetkým dotknutým osobám; vyjadrenia riaditeľa a predsedu Správnej rady E. O., vyjadrenia pracovníčky ÚPN B. F. a právnik P. L.. Žalovaný zopakoval, že skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. Žalovaný zopakoval, že v predmetnom článku konkrétne vo vzťahu k žalobcovi uviedol pravdivé a doposiaľ žalobcom nespochybnené skutkové tvrdenie a to: „Na Okresnom súde Bratislava V súdi U.. H. W., ktorý ešte v roku 1988 - teda rok pred pádom totality - vyniesol dvojročný trest nad neprítomnou Evou O., ktorá bola vinná za to, že cez Juhosláviu vycestovala s dcérou, ktorej sa cnelo za otcom.“ pričom uvedené pravdivé tvrdenie vychádza z rozsudku Obvodného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T 7/88 zo dňa 15.01.1988, ktorý je súčasťou vyšetrovacieho spisu č. VS-ČVS-607/87 a ktorý sa nachádza a je verejne prístupný v archíve ÚPN. Pokiaľ je pre žalobcu irelevantný aj zákon č. 125/1996 Z. z. o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického režimu (s odvolaním sa na zákaz retroaktivity v zmysle ust. čl. 50 ods. 6 teraz platnej Ústavy a na ust. § 2 ods. 1 teraz platného Trestného zákona), poukázal žalovaný na to, že žalobca ako trestný sudca s 30 ročnou praxou opomína ust. § 422d ods. 1 teraz platného Trestného zákona v zmysle ktorého: „Kto verejne popiera, spochybňuje, schvaľuje alebo sa snaží ospravedlniť holokaust, zločiny režimu založeného na fašistickej ideológii, zločiny režimu založeného na komunistickej ideológii alebo zločiny iného podobného hnutia, ktoré násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy smeruje k potlačeniu základných práv a slobôd osôb, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.“ Žalovaný poukázal na znenie tzv. Radbruchovej formuly: „Konflikt medzi spravodlivosťou a právnou istotou je možné riešiť len tak, že pozitívne právo, zaisťované predpismi a mocou, má prednosť aj vtedy, ak je obsahovo nespravodlivé a neúčelné, okrem prípadu, ak rozpor medzi pozitívnym zákonom a spravodlivosťou dosiahne tak neznesiteľnej miery, že zákon musí ako „nenáležité právo“ spravodlivosti ustúpiť.“ Ako príklad uplatnenia Radbruchovej formuly žalovaný uviedol prípad Egona Krenza, ktorý bol odsúdený za to, že nariadil strieľať na ľudí na východonemeckých hraniciach pri ich pokuse o útek na Západ. Rozsudok v plnej šírke potvrdil aj Štrasburský súd, hoci sa Egon Krenz bránil tým, že vtedy dodržiaval platný zákon. Žalovaný ďalej uviedol, že napriek vyššie uvedenému, sám autor nikde v predmetnom článku neoznačil/nedal jasnú odpoveď na to, že išlo o právny predpis protiprávny. V súvislosti s týmto autor predmetného článku uviedol: „Paragraf Trestného zákona o opustení republiky totiž nebol iba amorálny, ale podľa ÚPN aj protiprávny.“ Navyše predmetná domnienka bola uvedená medzi dvoma citáciami predsedu Správnej rady E. O. a teda autor článku vyjadril len domnienku ÚPN, nie skutkové tvrdenie, nie jednoznačnú a jedinou odpoveď. Pokiaľ žalobca vidí ďalej zákernosť a zlý úmysel ďalej v tom, že žalovaný ho oslovil, aby sa k predmetnej veci vyjadril „len“ prostredníctvom e-mailu a s historikmi z ÚPN konzultoval vec osobne, podotkol žalovaný, že žalobca najskôr popieral, že priestor na vyjadrenie dostal. V doplnení žaloby zo dňa 10.04.2017 uviedol,

že len nedávno žalobcova asistentka našla e-mail zo septembra, ktorý autor článku adresoval hovorcovi Krajského súdu v Bratislave. Na toto nepravdivé tvrdenie reagoval žalovaný vo vyjadrení k žalobe, kde ako prílohu uviedol e-mailovú komunikáciu a to e-mail adresovaný Mgr. Pavlovi Adamčiakovi zo dňa 29.09.2016 ako aj e-mail Mgr. Pavla Adamčiaka adresovaný autorovi článku zo dňa 04.10.2016. Žalobca teda nielenže priestor na vyjadrenie sa k predmetnému článku dostal, ale dokonca na predmetný e-mail odpísal, čo sa snažil najskôr zamlčať. Vo vyjadrení žalobcu už zase žalobca vidí problém v tom, že nebol oslovený osobne. Ak raz žalobca tvrdí, že náplňou jeho práce je „súdenie“ a nie narábanie a ovládanie počítača, nakoľko má na to predsa kvalifikovanú asistentku a kvalifikovaný súdny aparát, potom nech nenamieta, že bol oslovený sprostredkovane prostredníctvom tohto kvalifikovaného súdneho aparátu a kvalifikovanej asistentky. Pokiaľ za žalobcu odpovedala jeho kvalifikovaná asistentka alebo kvalifikovaný súdny aparát bez jeho vedomia, je to vecou interného riešenia a pre tento prípad je to irelevantné. Navyše osobný kontakt vo vzťahu k sudcom je často nemožný, nakoľko občan, či už účastník konania alebo novinár, nemá praktickú možnosť sa nechať prepojiť na konkrétneho sudcu a novinár je odkázaný na hovorca a účastník konania na infocentrum. V článku sa okrem žalobcu spomínajú mená ďalších sudcov pôsobiacich na Okresnom súde Bratislava II, na Krajskom súde Bratislava a na Najvyššom súde a dokonca jeden prokurátor. Celkovo bolo v článku príkladmo spomenutých 9 osôb, ktorí dostali rovnakým spôsobom rovnaký priestor na vyjadrenie, pričom len žalobca ako jeden jediný namieta zásah do jeho osobnostných práv a vyvodzuje z článku závery, ktoré z neho vôbec nevyplývajú. K námietke žalobcu, že žalovaný neuviedol kompletný historický exkurz predmetného článku, poukázal žalovaný na to, že nie je historickým časopisom, preto nie je možné klásť na neho povinnosť spočívajúcu v podrobnom opísaní všetkých historických skutočností spojených s uvedenou témou, nakoľko by išlo o neprimerané, dokonca nesplniteľné požiadavky. V súvislosti s označením „Zločinci v talároch?“ žalovaný poukázal na to, že v predmetnom titulu ide o označenie polemického charakteru, ktoré má čitateľa prilákať, aby si článok prečítal a na danú tému si spravil vlastný názor. Predmetný článok pritom žalobcu nikde neoznačil za zločinca. Rovnako bolo podľa žalovaného otázkou polemického charakteru „Kto bude súdiť tých, čo súdili nevinných?“, ktorú si autor položil v úvodnej časti článku. Úlohou predmetného článku tak bolo vyvolať diskusiu a teda žalovaný vidí absenciu logiky v tom, aby úlohou článku bolo zároveň aj určenie jednoznačnej a jedinej odpovede. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že ani zverejnením polemického označenia „Zločinci v talároch?“, ani iným označením nemohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Predmetný výrok je totižto potrebné posúdiť s celým obsahom článku. Použitie predmetného polemického označenia tak bolo legitímne.

6. Súd prvého stupňa vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 39C 9/2017 - 295 zo dňa 24.10.2018 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V lehote stanovenej zákonom podal žalobca voči rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie. V odvolaní žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu. Vytkol súdu prvej inštancie, že porušil právo žalobcu na spravodlivý proces. Ohradil sa voči, podľa jeho názoru, nedôstojnému vystupovaniu sudcu súdu prvej inštancie na pojednávaní a vyhlásovaní rozsudku a nesprávnemu postupu súdu pri vypočúvaní svedkov. Nerozumel, prečo súd vypočúval svedkov, ak mal za to, že žaloba je zjavne neodôvodnená čo do základu.

7. Odvolací súd uznesením č.k. 9Co 75/2019 - 367 zo dňa 22.05.2020 odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie zastal názor, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu inkriminovaným článkom došlo. Avšak vzhľadom na materiálnu nevykonateľnosť žalobcom uplatneného žalobného petitu v časti morálnej satisfakcie formou ospravedlnenia bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť. V prípade morálnej satisfakcie ide o odčinenie spôsobenej nemajetkovej ujmy takými istými alebo podobnými prostriedkami, akými bola táto ujma vyvolaná, napr. uverejnenie opravného článku alebo doplňujúcej informácie, verejného ospravedlnenia najčastejšie v tlači, rozhlase alebo televízii, resp. neverejné ospravedlnenie napríklad súkromným listom. Aká forma a obsah ospravedlnenia bude primerané, závisí od posúdenia konkrétnej veci súdom, ktorý pri posúdení formy a obsahu ospravedlnenia je viazaný žalobným petitom. Bez jednoznačného vymedzenia, akým spôsobom má byť morálne satisfakcia vykonaná, nie je žaloba spôsobilým predmetom súdneho konania. Pokiaľ všeobecný súd napriek tomu o žalobe meritórne koná a rozhodne, poskytne tým súdnu ochranu niekomu, kto o ňu predpísaným spôsobom nepožiadaval. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v časti morálnej satisfakcie formou ospravedlnenia je žalobný petit nevykonateľný, nakoľko z neho najmä nie je zjavné, akým spôsobom sa má žalovaný žalobcovi ospravedlniť t.j. akým spôsobom a formou by malo byť ospravedlnenie žalovaným vykonané. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd

rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu nesplnenia procesných podmienok (neodstránenia väd petitu) v zmysle § 389 ods. 1 písm. a/ C.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. Bude úlohou súdu prvej inštancie postupom podľa § 129 C.s.p. vyzvať žalobcu na odstránenie väd petitu a to v jeho prvej časti týkajúcej sa ospravedlnenia. Petit požadovaný žalobcom musí byť vykonateľný, je ho preto potrebné doplniť a opraviť tak, aby z neho bolo zrejmé, akým spôsobom a formou by malo byť ospravedlnenie žalovaným vykonané. Po odstránení väd petitu vzhľadom na vyslovený právny názor odvolacieho súdu bude povinnosťou súdu prvej inštancie vo veci opätovne rozhodnúť a to o celom uplatnenom nároku. Odvolací súd dodal, že nakoľko sa súd prvej inštancie vo svojom rozsudku zaoberal iba opodstatnenosťou žalovaného nároku čo do základu, a prevažne základu nároku sa týkali i argumenty strán sporu v odvolacom konaní, nepovažoval odvolací súd za vhodné zaujímať stanovisko k náhrade nemajetkovej ujmy (v ktorej časti je petit vykonateľný) bez toho, aby strany sporu dostali adekvátny priestor na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vo svetle právneho posúdenia základu žalobcovho nároku ako daného. V novom rozhodnutí nesmú absentovať dôvody rozhodnutia, rozhodnutie musí byť presvedčivé a preskúmateľné a musí mať všetky náležitosti v zmysle § 220 C.s.p. s tým, že musia byť riadne zdôvodnené všetky výroky rozhodnutia, t.j. každý výrok musí mať svoj obsah v odôvodnení.

8. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

9. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

10. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

11. Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

12. Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

13. Podľa článku 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

14. Podľa článku 26 ods. 2 Ústavy SR každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

15. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie prečítaním alebo oboznámením obsahu listinných dôkazov a podaní strán a to: žaloba, podnet na začatie trestného stíhania, vyhlásenie, lekársky nález, kópia z internetovej stránky, fotokópia článku z 20. októbra 2016, hodnotenie sudcu, list zo dňa 2. novembra 2016, doplnenie žaloby, vyjadrenie k žalobe, rešerš mediálnych informácií, zoznam nositeľov súdnych perzekúcií, e-mail autora adresovaný Mgr. Pavlovi Adamčiakovi zo dňa 29. septembra 2016, e-mail Mgr. Pavla Adamčiaka adresovaný autorovi zo dňa 4. októbra 2016, vyjadrenie k podaniu žalovaného, vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu, kópia vyšetrovacieho spisu č. VS-ČVS-607/87; ďalej výsluchom žalobcu a svedkov: M. W., U.. P. X., P. Y. O., U.. F. T., F. W. X., P. F. X., H. D., P. P. D., P. P. F., U. U., F., S.. E. O., F., B. F., F. L.ing a zistil nasledovný skutkový stav:

16. Žalobca sa stal dňa 1. januára 1988 sudcom Československej socialistickej republiky. Žalobca od 1. januára 1988 až doposiaľ vykonáva funkciu sudcu na Okresnom súde Bratislava V (predtým Obvodný súd Bratislava 5), pričom pôsobil aj pôsobí na trestnoprávnom úseku. Podľa hodnotenia sudcu zo dňa 31. marca 2014 (vykonaného v zmysle zákona č. 385/2000 Z.z.) bol výsledkom hodnotenia žalobcu verdikt „výborný“ a počet bodov 100. Štátna občianka Československej socialistickej republiky Eva Orthová vycestovala na platné cestovné doklady dňa 31. augusta 1987 na 20 - dňový súkromný pobyt do SFRJ so

stanoveným termínom návratu späť do republiky dňa 20. septembra 1987. Termín návratu späť do vlasti nedodrжала ani nepožiadala československý zastupiteľský úrad o predĺženie doby pobytu v zahraničí a tak od dňa 21. septembra 1987 zostala už bez ďalšieho súhlasu československých úradov v cudzine, pričom sa zdržiavala v Juhoslávii, v Beograde v motoreste „Tisíc ruží“. Začalo sa proti nej trestné stíhanie pre trestný čin opustenia republiky podľa § 109 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. Vyšetrením bolo zistené, že obvinená chce vycestovať do Kanady za dcérou Soňou, ktorá ako mladistvá v roku 1987 vycestovala na pozvanie otca Ladislava Ortha do Kanady, odkiaľ sa späť do republiky nevrátila. Po skončení vyšetrovania bola na Evu Orthovú podaná obžaloba. Obvodný súd Bratislava 5 v senáte zloženom z predsedu senátu U.. H. W. a členov senátu Y. F. a P. W. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 15. januára 1988 v Bratislave rozhodol rozsudkom sp. zn. 1T 7/88 tak, že obžalovanú Evu Orthovú uznal vinnou zo spáchania trestného činu opustenia republiky podľa § 109 ods. 2 Tr. zák., nakoľko ako československá štátna občianka zostala bez povolenia v cudzine a odsúdil ju k trestu odňatia slobody v trvaní dva roky.

17. Dňa 14. septembra 2016 zverejnil portál www.aktuality.sk článok s názvom: „Zverejnili mená sudcov, ktorí posielali do basy za pokus o útek na Západ. Mnohí súdia dodnes“ a informoval v ňom okrem iného aj o tom, že Ústav pamäti národa (ÚPN) zverejnil zoznam 13-tisíc ľudí, ktorí boli v rokoch 1977 až 1989 súdení za nedovolené opustenie republiky (paragraf 109 Trestného zákona), či naopak neoprávnené vniknutie na územie štátu (paragraf 110 Trestného zákona). V článku sa uvádza, že na internete sa dajú nájsť už aj mená 228 sudcov, či predsedov senátov, 158 prokurátorov a 86 vyšetrovateľov, ktorí sa na perzekúcii obyvateľov východného bloku podieľali, pričom všetky údaje sa zatiaľ týkajú len vtedajšieho Západoslovenského kraja.

18. Žalovaný je vydavateľom periodickej tlače, mimo iného vydáva aj týždenník s názvom Plus 7 dní.

XX. F. L. zaslal vo štvrtok, dňa 29. septembra 2016, e-mail Mgr. Pavlovi Adamčiakovi, hovorcovi Krajského súdu v Bratislave, v ktorom adresoval trom sudcom a to U.. H. W., U.. P. W. a U.. Q. W. otázky nasledovného znenia: „Ústav pamäti národa (ÚPN) zverejnil zoznam vykonávateľov súdnych perzekúcií počas komunizmu v rokoch 1977 - 1989, menovite čo sa týka §109 (tzv. nedovolené opustenie republiky). V danej dobe ste aj vy odsúdili ľudí za tento paragraf Trestného zákona. Podľa ÚPN komunistický režim v Československu v danej dobe preukázateľne porušoval základné ľudské práva, k dodržiavaniu ktorých sa zaviazal aj podpisom medzinárodných dohovorov (konkrétne Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach a Medzinárodný pakt o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, ČSSR sa zaviazala podpisom na Helsinskej konferencii v roku 1975, následne oba dokumenty ratifikovalo Federálne zhromaždenie a po zverejnení v Zbierke zákonov v októbri 1976 vstúpili do platnosti). ÚPN tvrdí, že je otáznе, či môžu dodnes aktívni sudcovia, ktorí súdili za paragraf 109, ďalej vykonávať svoju prax a ministerka spravodlivosti SR Lucia Žitňanská sa pre náš týždenník vyjadrila: "V tejto situácii je na zvážení každého jedného sudcu jeho pôsobenie vo funkcii." Ako vnímate fakt, že podľa ÚPN boli rozsudky nielen amorálne, ale aj protiprávne? Zvážite zotrvanie vo funkcii sudcu?" F. L. v e-maile poprosil Mgr. Pavla Adamčiaka o preposlanie otázok týmto trom sudcom a uviedol, že odpovede by potreboval najneskôr do utorka do 12:00 hod. Mgr. Pavol Adamčiak zaslal F. L. v utorok, dňa 4. októbra 2016 o 12:01 hod. e-mail s vyjadreniami sudcov U.. P. W. a U.. Q. W.. Mgr. Pavol Adamčiak zaslal F. L. v utorok, dňa 4. októbra 2016 o 12:08 hod. e-mail s vyjadrením sudcu U.. H. W., pričom uviedol, že mu bolo iba pred chvíľou doručené. Vyjadrenie U.. H. W. k položeným otázkam znelo: „K uvedeným otázkam sa nevyjadrujem. Na margo takýchto rozhodnutí, kedy som ako sudca postupoval podľa vtedy platného práva, uvádzam, že u mnohých takto odsúdených osôb došlo k rehabilitácii, o ktorej som v niekoľkých prípadoch aj osobne rozhodol.“

20. V spoločenskom týždenníku Plus 7 dní z 20. októbra 2016 v čísle 42, ročník XXVI, na stránkach 34-36, aj na internetovej stránke www.pluska.sk bol dňa 20. októbra 2016 uverejnený článok s titulkom: „Zločinci v talároch?“ a s podtitulkom: „Za komunizmu súdili za úteky na Západ dodnes pôsobia ako prokurátori a sudcovia.“ Text článku znel nasledovne: Obžalujú, súdia a rozhodujú o osudoch ľudí. Počas totality pritom ich pričinením končili občania vo väzení - len preto, že chceli opustiť neslobodný režim alebo žiť s rodinou. Diktatúra v Československej socialistickej republike (ČSSR) mala poruke ostnatý drôt, zúrivé vlčiaky a hraničiarov s ostrými nábojmi, ale aj amorálne, ba protiprávne zákony. Sudcovia vynášali tresty nad stovkami ľudí, ktorých predtým obžalovali prokurátori. Mnohí zo zodpovedných sú stále činní, akoby sa nechumelilo. Kto bude súdiť tých, čo súdili nevinných?

21. Paragraf 109: „Rozsudok v mene ČSSR... boli ste uznaný za vinného...“ V súdnych sieňach zneli počas komunizmu otrasné doklady porušovania základných ľudských práv. Súdna moc sa podieľala na justičných vraždách, vymyslených obvineniach, vopred stanovených rozsudkoch a perzekúciách za absurdné zločiny. Taký bol aj paragraf Trestného zákona o takzvanom nedovolenom opustení republiky. Konkrétne paragraf 109 s trestom až tri roky basy. Mená obetí neľudského zákona teraz zverejnil Ústav pamäti národa (ÚPN). Databázu pripravila sekcia dokumentácie a jej pracovníčka B. F. „Dnes si mladí ľudia vôbec nevedia predstaviť, čo to bolo. Na Západ sa nedalo cestovať, všade bol ostnatý drôt. A ľudia boli na základe tohto zákona vinní už preto, lebo chceli odísť do slobodného sveta. Zatiaľ ide o 13-tisíc záznamov odsúdených občanov,“ hovorí. Okrem obetí zákona zverejnil ÚPN jeho vykonávateľov - 86 vyšetrovateľov, 158 prokurátorov a 228 sudcov. Zničené životy, rodiny, osudy: Za číslami sú konkrétni ľudia a osudy, ktoré zničili prisluhovači režimu. „Nešlo len o snahu utiecť z neslobody, ale aj o rodinné tragédie. Zákony ako tento rozdeľovali a ničili rodiny a vzťahy,“ podotýka B. F. Napríklad Viliam P., chlapec z chudobných pomerov, ktorý chcel odísť za otcom žijúcim v Rakúsku. Hoci ho od otca delilo pár desiatok kilometrov, nikdy sa k nemu nedostal - tri razy sa pokúsil prejsť cez hranicu, tri razy ho chytili a súdili. Až na tretí pokus zastavili trestné stíhanie s tým, že je podľa znalcov duševne chorý - dovtedy stihol dostať basu natvrdo, prvý raz na pol roka do 1. nápravno-výchovnej skupiny (NVS), druhý raz dokonca do tvrdej „dvojky“. Brutálny je prípad mladého Seničana Júliusa Štefečka a jeho pokus o útek v balóne v roku 1984. Chcel vidieť mamu, ktorá žila v emigrácii v Kanade, odkladal si články z novin o lietaní v balónoch, študoval princípy lietania, ručne si vypočítal a amatérsky vyrobil vlastný balón a napokon na ňom aj s manželkou Zdenkou a dcérou v Senici vzlietli. Počas letu však nastali problémy. Július chcel balón opraviť, spadol z výšky a na mieste sa zabil, balón ďalej klesal a po jeho páde sa ťažko zranila aj Zdenka, ktorá v nemocnici umrela - vlastným telom zachránila v náručí dcéru, ktorá jediná prežila. K zúfalému činu pritom nemuselo dôjsť. Ako dokladá výskum ÚPN, Július sa už predtým, v roku 1981, pokúšal uniknúť z Československa cez Maďarsko, chytili ho však a odsúdili. V spisoch je meno konkrétneho vyšetrovateľa, prokurátora aj sudcu. Zďaleka nie sú jediní. Viacerí sudcovia a prokurátori zodpovední za súdne perzekúcie občanov stále pôsobia. Spomedzi prokurátorov je to napríklad JUDr. Ladislav Šupena, figurujúci v prípade Lýdie V., keď súdy nepustili dievčatko za mamou, ktorá emigrovala na Západ. Lýdia sa pokúsila previezť malú lvetku cez Maďarsko v roku 1978, ale chytili ju a dostala sedem mesiacov basy. Vtedajší žalobca Šupena aj dnes pracuje na prokuratúre v Rimavskej Sobotke. Hovorca Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici Ivan Vozár nám odkázal, že máme otázky položiť priamo Šupenovi, lebo „krajská prokuratúra sa ako služobný úrad k danej veci nevyjadruje“. Odpoveď od prokurátora sme do uzávierky článku nedostali. Ľudských tragédií, pod ktorými sú podpísaní sudcovia, je veľa. Mnohí dodnes pôsobia na súdoch. Na Okresnom súde Bratislava V súdi U.. H. W., ktorý ešte v roku 1988 - teda rok pred pádom totality - vyniesol dvojročný trest nad neprítomnou Evou O., ktorá bola „vinná“ za to, že cez Juhosláviu vycestovala s dcérou, ktorej sa cnelo za otcom. Alebo U.. P. W., ktorá dnes pôsobí na Krajskom súde Bratislava, odsúdila v roku 1984 rumunského zámočníka Petra Wolframa P. na pol roka v prvej NVS za to, že sa pri Gajaroch pokúsil preplávať Moravu do Rakúska - následne ho vyhostili do Ceaușescovho Rumunska. Dnešný sudca na Okresnom súde Bratislava II U.. Q. W. odsúdil sotva dva roky pred novembrom 1989 robotníka Ernesta K., ktorý sa po lane spustil z bratislavského Mosta SNP na tanker plávajúci do Rakúska - jeho zúfalú snahu vyvolali depresie a túžba ísť za vlastným dieťaťom, ktoré mal s Poľkou Anežkou. Režim ho za nimi nechcel pustiť, pri páde z lana si rozbil hlavu a chytili ho. Sudca W. mu za tento nehorázny „zločin“ naparil dva roky v base - po odvolaní dostal „len“ 18 mesiacov. Porovnali sme zoznamy aktívnych prokurátorov, ktoré nám poskytli na Generálnej prokuratúre SR, a zistili sme, že u nás stále pôsobí štrnásť prokurátorov, ktorí svojho času hnali ľudí do basy za opustenie republiky. Rovnako sme porovnali zoznam aktívnych sudcov s tými, ktorí súdili za paragraf 109 - zistili sme, že v justícii stále pôsobí 36 ľudí s rovnakým menom a titulom. Komunistickí policajti z týchto prípadov by už nemali byť činní, z ministerstva vnútra nám odpovedali, že „ani jedna z uvedených osôb už nie je príslušníkom Policajného zboru.“ Zverejnený zoznam ÚPN však zahŕňa zatiaľ len vtedajší Západoslovenský kraj, pribudnúť má Stredoslovenský a Východoslovenský. Podľa ÚPN zoznamy dávajú prehľad aj o tom, ktorí prokurátori a sudcovia žiadali či vynášali tvrdšie alebo mäkkšie tresty. Zaujímali nás reakcie sudcov z uvedených prípadov. Sudcovia W. a W. nám odpísali, že sa vyjadrovať nebudú. Sudkyňa W. odpísala: „Ohľadom mojej rozhodovacej činnosti pred rokom 1989 uvádzam, že tak ako dnes, aj vtedy bol sudca pri uplatňovaní práva viazaný platnými právnymi predpismi. V prípade, ak by nepostupoval podľa vtedy platného práva, hrozilo by mu disciplinárne konanie.“ Spomedzi aktívnych sudcov súdiacich za opustenie republiky sedí päť sudcov aj na Najvyššom súde SR - konkrétne U.. F. C., U.. U. M. rgaš, U.. F. M., U.. T. M. a U.. U. X.. Z Najvyššieho súdu nám zaslali stanovisko, pod ktorým je podpísaných všetkých päť sudcov: „Po viac než štvrtstoročí od ukončenia posledných konaní v diskutovaných veciach nie je opätovné otváranie otázky legitimacy na rozhodovanie principiálne ani

vecne zmysluplné... Spochybňuje nielen významnú personálnu kategóriu sudcov, ale aj veľké množstvo ich rozhodnutí, vydaných v porevolučnej ére.“

22. Väzenie s názvom ČSSR sa pokúsili opustiť tisíce obyvateľov. Po prevrate v roku 1948 prišli ľudia o cestovné pasy, neexistovala nezávislá obhajoba ani prezumpcia neviny, vyšetrovatelia „spracovali“ nevinných, prokurátori ich obžalovali a sudcovia odsúdili. Až do pádu totality mohli cestovať len preverení občania a funkcionári Komunistickej strany - ostatným cestu zamietli s frázou, že „nie je v súlade so štátnymi záujmami ČSSR.“ Kašľalo sa aj na Všeobecnú deklaráciu ľudských práv, kde v paragrafe 13 stojí: „Každý má právo opustiť ktorúkoľvek krajinu, i svoju vlastnú, a vrátiť sa do svojej krajiny.“ Navyše, predseda Správnej rady ÚPN E. O. hovorí: „Pri výskume sme zámerne sledovali práve obdobie v rokoch 1977 - 1989, keď režim v ČSSR už preukázateľne porušoval základné ľudské práva.“ Paragraf Trestného zákona o opustení republiky totiž nebol iba amorálny, ale podľa ÚPN aj protiprávny. „Tí, čo sa na perzekúciách podieľali, možno tvrdia, že vtedy šlo o platné zákony, možno sa aj dnes cítia nevinní. Ibaže vyšetrovali, obžalúvali a odsudzovali občanov nielen v rozpore s ľudskými právami, ale aj medzinárodnými zmluvami, na ktorých dodržiavanie sa ČSSR zaviazala podpisom,“ pripomína Ondrej Krajňák. ČSSR totiž porušovala Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach a Medzinárodný pakt o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, na ktoré sa zaviazala na Helsinskej konferencii v roku 1975 - oba dokumenty ratifikovalo vtedajšie Federálne zhromaždenie a po zverejnení v Zbierke zákonov v októbri 1976 vstúpili do platnosti.

23. Sudcovia Najvyššieho súdu SR však vo svojom vyjadrení tvrdia, že v danom čase „nebola ústavne daná úprava prednosti medzinárodnej zmluvy pred zákonom... nemožno teda stotožňovať povinnosť sudcu, ktorý bol viazaný zákonom, a povinnosť štátu splniť svoje medzinárodnoprávne záväzky.“ Ide teda len o zdrap papiera a perzekvovaným obetiam sa vlastne nič hrozné nestalo? „Je nesporné, že osoby perzekvované podľa § 109 vtedajšieho Trestného zákona boli postihované nespravodlivo, veď celá konštrukcia tohto paragrafu bola nespravodlivá a nešlo len o rozpor s etikou práva, ale priamo o konanie v rozpore so spravodlivosťou a s ľudskými právami,“ konštatuje bývalý právnik Nadácie Charty 77 P. L. „Publikovaním sa stali oba záväzné dokumenty v Zbierke zákonov súčasťou platného právneho poriadku. Schizofrénia vtedajšieho režimu bola v tom, že až do spoločenských zmien po roku 1989 nikdy nedošlo k úprave dotknutých právnych predpisov, aby boli v súlade s medzinárodnoprávnymi záväzkami.“ Napokon, z dôvodov nedodržiavania týchto záväzkov, vzniklo celé hnutie Charta 77. „Bolo skutočne otázkou právnej etiky a individuálnej statočnosti, či sudcovia, prokurátori a príslušníci polície aj po uverejnení oboch paktov v Zbierke zákonov postupovali podľa paragrafu 109 a uplatňovali ho,“ Zodpovední si dnes, v slobodnom režime, robia kariéru a poberajú štedré platy alebo nadštandardné výsluhové dôchodky z daní všetkých občanov - zohľadňujú sa im aj roky „praxe“, keď sa podieľali na prenasledovaní občanov. Na Slovensku sa otvorene hovorí o prehnitej justícii a tá sa nikdy nevyrovнала ani s temným dedičstvom komunistických perzekúcií.

24. Obrátili sme sa aj na Ministerstvo spravodlivosti SR. Prácu ÚPN označila ministerka Lucia Žitňanská za záslužnú a ide podľa nej o „legitímnu tému, do ktorej sme pripravení kedykoľvek sa zapojiť.“ Zaujímalo nás, či ministerka považuje za správne, aby sudcovia, ktorí boli za komunizmu vykonávateľmi súdnych perzekúcií, pôsobili stále v justícii, a či súhlasí s tým, že pri týchto procesoch absentovala právna etika. „Áno, súhlasím s tým, že pri týchto procesoch absentovala právna etika, a nie, nepovažujem to za správne. Táto otázka však súvisí so širším spoločenským konsenzom vyrovnania sa s minulosťou. Ak sme začiatkom deväťdesiatych rokov nepristúpili k legislatívnym riešeniam, dnes s odstupom vyše dvadsať rokov sa už hľadajú ťažšie. V tejto situácii je na zvážení každého jedného sudcu jeho pôsobenie vo funkcii,“ vyjadrila sa ministerka. „Zverejnené zoznamy by mali poslúžiť aj Národnému bezpečnostnému úradu pri previerkach tých, ktorí majú byť vo vysokých štátnych funkciách, a malo by sa riešiť, či títo ľudia, ktorí v minulosti zlyhali, môžu vôbec ďalej vykonávať prax,“ dodáva E. O.. „Nemôžeme zametať špinu pod koberec. Naopak, musíme o tom hovoriť, pretože dnes sú obeť komunistického režimu na periférii záujmu a zodpovedné osoby sú ctihodnými občanmi. Našou úlohou je zverejňovať mená tých, ktorí sa podieľali na zločinoch bývalého režimu. Kým niekto hovorí o výtobytkoch socializmu, my hovoríme o obetiach.“ P. L. súhlasí. „Diskusia na túto tému je nielen legitímna, ale mimoriadne dôležitá, ako krok aspoň k nejakému zadosťučineniu spravodlivosti. Nielen k obetiam týchto nespravodlivých perzekúcií, ale k nám všetkým.“ Pod týmto textom článku bolo uvedené meno a priezvisko jeho autora: Peter Getting.

25. Vo vyhlásení zo dňa 26. októbra 2016 uviedla podpísaná P. W., že je matkou sudcu Okresného súdu Bratislava V a vyhlásila, že z článku pod názvom „Zločinci v talároch?“ uverejneného v týždenníku Plus 7 dní z 20. októbra 2016 je zdesená a jej psychický stav sa diametrálne zhoršil, čo potvrdzuje i priložená lekárska správa.

26. Lekársky nález psychiatra P.. Q. Ž. zo dňa 25. októbra 2016 sa týkal kontrolného psychiatrického vyšetrenia P. W. a uvádzal, že pacientka je liečená pre depresívnu poruchu, cítila sa dobre, bez výkyvov, pričom od minulého týždňa sa to zmenilo, v novinách bol uverejnený článok, ktorý označuje jej syna ako zločinca, odvtedy nemôže spať, je bez nálady, spolu s manželom sa trápia, nechutí jej jesť.

27. V liste zo dňa 2. novembra 2016 napísali žalobcovi jeho priatelia, manželia W. a F. X., okrem iného i to, že vzhľadom na to, čo bolo o žalobcovi uverejnené v týždenníku Plus 7 dní, utrpelo ich priateľstvo vážnu ranu a vzhľadom na svoje zamestnanie sa s ním nemôžu ďalej stretávať a ich priateľský vzťah sa musí skončiť.

28. Žalobca na pojednávaní konanom dňa 25. apríla 2018 vypovedal, že trvá na svojej písomne podanej žalobe o ochranu osobnosti aj v znení jej doplnenia, pričom k jej dôvodnosti argumentoval aj týmito slovami: „V súvislosti s udalosťami, ktoré sa v súčasnosti stali, teda s vraždou novinára, mám pocit, že v tejto spoločnosti sú rovní a rovnejší. Rovní sú, rovní sme my všetci a rovnejší sú novinári, redaktori, proste médiá. Myslím si, že nielen každá vražda je svinstvo, každá vražda sa musí vyšetriť, a či to je vražda sudcu, či to je vražda novinára, ktorý v zmysle uplatňovania si svojho práva a slobodu prejavu, niečo, či má pravdu, alebo nemá pravdu, či je to vražda bezdomovca, či je to vražda pekára, je to jedno, áno? Čiže začínam mať pocit po tridsiatich rokoch, tridsiatich troch rokoch v justícii a tridsiatich jedna rokoch vo funkcií sudcu, že tu asi nejaká rovnosť pred zákonom nie je, nehovorím teda o tomto súde, samozrejme, to hovorím vo všeobecnosti. Pokiaľ ide o právo na slobodu prejavu, nič nemám proti takému právu. Nevieť ktorý významný filozof to povedal, že nesúhlasím s твоjim názorom, ale vždy urobím všetko preto, aby si ho mohol slobodne hlásať. Tak isto to robím ja, tak isto to robím vo svojej profesii tridsať jedna rokov. Ale každé právo zaručené ústavou aj dohovorom ľudských práv a slobôd, má svoje, určite má svoje limity. Kde končí právo slobody prejavu, začína aj právo ochrany osobnosti, cti a niekde tam musí byť nejaký predel.“

29. K obsahu samotného zverejneného článku uviedol žalobca nasledovné: „Tento článok, ktorý predmetný článok, ten ako povedal pán L., keď ho vypočúvali vyšetrovatelia alebo vyšetrovateľ, že on nechcel, on len vo všeobecnosti hovoril o justícii vtedajšej, on božechráň nechcel W. (budem hovoriť sám za seba samozrejme a nie aj za tých, čo tam sú napísaní), nechcel W. ublížiť, on nič iné nepovedal, len že W. niekoho súdil a on chcel len vyvolať verejnú polemiku, aby sa verejnosť zaoberala týmto. Nemám nič, nikdy som nemal, a nebudem mať proti tomu, aby verejnosť kedykoľvek debatovala na akúkoľvek tému, ktorá sa týka justície. Tento článok však je totálne účelový, vybral si pán L. len to, čo chcel, v záujme zvýšiť náklady Plus 7 dní, pretože to je jeden veľmi dobrý, napriek tomu, že ho žalujem, kupujem ho roky ročité a roky ho budem kupovať, veľmi dobrý článok s celoslovenskou pôsobnosťou. Tento článok, ak ste si ho dobre analyzovali, hovorí, zo začiatku v prvých dvoch odsekoch alebo troch, vo všeobecnosti, že justícia za socializmu sa páchali justičné vraždy, porušovali sa ľudské práva, páchali sa zločiny proti ľudskosti, vynášali sa vopred dohodnuté alebo napísané rozsudky, a takýmto bol aj § 109 Trestného zákona, teda takzvaný utekáčsky paragraf. A potom sa ten článok venoval len § 109, čiže nie o justícii, ale o paragrafe 109 a o ľuďoch, ktorí sú tam uvedení a medzi nimi som tam uvedený aj ja. A teraz je rozdiel, či sú to skutkové tvrdenia alebo sú to, je to hodnotiaci úsudok, ale aj pri hodnotiacom úsudku, to samozrejme všetci vieme, sa musí vychádzať z istých pravdivých skutkových zistení, faktov. Čiže tvrdím, že pán redaktor uverejnil len to, čo chcel, neobjektívne, účelovo a difamujúco a doslova nás podhodil verejnosti, by som povedal na lynč alebo niečo podobné, samozrejme trochu zveličujem, ale skúste dať prečítať ten článok teraz niekomu, ktorý ide okolo, on si ho prečíta, povedzte mu, že ten W. som ja, keď mi nenapľuje do tváre alebo keď ma nezbije, tak bude dobre. Myslím si, a opýtajte sa ho, čo si on z toho článku, napríklad o mne, povedal, myslel.“ K skutočnosti, či pred zverejnením predmetného článku dostal žalobca priestor na vyjadrenie uviedol žalobca nasledovné slová: „Len treba v článku, ktorý sa týka tak vážnej skutočnosti a sudcu, ktorý uvedomujem si, že musí znášať väčšiu mieru kritiky ako bežný občan, s tým sme do tohto rezortu a do tejto brandže išli, vždy musí uviesť ale všetko po pravde, on tam neuviedol všetko po pravde. Už len to, že áno, povedal aj pred orgánmi činnými v trestnom konaní, že on napísal mail pánovi hovorcovi krajskému súdu Paľovi Adamčiakovi, aby on zabezpečil aj moje vyjadrenie, ja som sa síce vyjadril, stručne, ale neviem prečo to ten Paľko tam nedal, ale to

nie je problém. Ale na druhej strane pán L., a to si bral do úst moje meno, aj moje meno, neprišiel za mnou, neopýtal sa... Ja by som kedykoľvek ho prijal, ja s novinármi nemám absolútne žiadny problém, ja som jak Štefan Harabin, kedykoľvek prídete, ja podebatujem s vami, kávičku vám urobím, cigaretku, na obed vás pozvem, není problém, aj keď máme rozdielne názory. Ale on za mnou neprišiel a písal o mne, ale išiel za pánom O., bývalým predsedom správnej rady ÚPN a potom išiel, konzultoval túto vec s historikmi ústavu pamäti národa. Tak ja sa pýtam: Kde je tu nejaká rovnosť? Aj ten redaktor a vieme, že média majú ohromnú moc, oni majú strašnú moc, oni keď chcú, nás všetkých zničia, ale zničia len tých, ktorí sa dajú, a ja sa nedám!" O výkone justície v období rokov 1977-1989 žalobca na pojednávaní konanom dňa 25. apríla 2018 uviedol aj nasledovné: „Názov zločinci, to je len nejaká metafora, to je len také nejaké všeobecné, áno? To môže pán L. hovoriť nie tomu, ktorý je v brandži a toľko v brandži ako som ja, ale vôbec nie právne vzdelanému človeku. A s otázkou: Kto bude súdiť tých, čo súdili nevinných? My sme nesúdili nevinných, my sme súdili podľa zákona, trestného, platného v čase é nášho rozhodovania, my sme súdili podľa Ústavy Slovenskej republiky a súdili sme aj podľa helsinského paktu z roku 1975. Pán O., aj v tom článku pán L. uverejnil len článok 12 odsek 2, kde je právo slobody, alebo sloboda pohybu a pobytu a pýtam sa, prečo nezverejnil a prečo verejnosti nepovedal, že tu existuje aj článok 3? A ten článok 3 hovorí, a to určite poznáte, že toto právo a to je jediné právo, ktoré ten pakt hovorí, o ktorom hovorí, jedine toto právo možno obmedziť vnútroštátnym zákonom v prípade, ak to vyžaduje obranyschopnosť alebo verejný záujem ochrana verejného poriadku, toho ktorého štátu. Čiže ten helsinský pakt dal možnosť všetkým štátom, aj kapitalistickým, aj socialistickým, aby v prípade takejto, takéhoto stavu ohrozenia, aby si toto právo mohli regulovať a obmedziť ho, a to Československá socialistická republika urobila. Ste ďaleko mladší ako ja, ale určite poznáte tú históriu a tie nezvratné fakty, že v tých rokoch sme boli socialistický blok a kapitalistický blok. Hrozila tretia svetová vojna, zbrojilo sa, na území Československa aj a ostatných socialistických štátov boli ruské alebo sovietske vojenské jednotky, boli tu zbrane stredného doletu, tak isto v Nemecku boli americké základne, všetko bolo namierené na nás, čiže to len hrozilo kedy, a za tohto stavu sa jednalo ruská strana, americká strana, ešte Jimmy Carter potom Ronald Reagan, to bol Salt I, Salt II, rôzne tieto dohody o odzbrojení alebo o odzbrojovaní. A preto Československá socialistická republika prijala toto ustanovenie, obmedzilo právo dané aj svojou ústavou, ale aj helsinským paktom z roku 75 a obmedzila toto právo.“

30. Svoje skutkové tvrdenie, že predmetný článok nebol napísaný objektívne, zdôvodňoval žalobca na pojednávaní konanom dňa 25. apríla 2018 aj týmito slovami: „Pán L. neuviedol, lebo mu to pán O. asi nepovedal, a asi úmyselne mu to nepovedal, no čo iné, keď je riaditeľ, alebo teda predseda správnej rady ÚPN a pán L. ho asi veľmi miluje, lebo hovorím, stále len to, čo pán O. povedal, ale to je problém pána L. a vôbec vydavateľa. Čiže toto neuviedol. Ja tvrdím, že keby uviedol toto do tohto článku, on môže mať názor akýkoľvek, keby uviedol toto do toho článku, tí ľudia, ktorí to čítajú, a čítajú to od vzdelaných po nevzdelaných ľudí, ak to teda čítali, ale tí, ktorí to čítali, áno? By si iste urobili nejaké, nejaký iný záver. Pán L. v tom článku, keď aj povedal, že kto bude súdiť tých, čo súdili nevinných? Po prvé, nevinní neboli, 109-na bola striktný paragraf, kto bez povolenia opustí republiku alebo tam zostane. tam sa nedalo špekulovať, tam - máš povolenie, môžeš opustiť republiku, nemáš povolenie, nemôžeš opustiť republiku. Súd tu nemal ani žiadnu možnosť rozmýšľať, tak ako to bolo, a neviem prečo si ten pán L. nevybral iné paragrafy, kde by určite vyvolal oprávnenú kritiku, čo tvrdím aj ja, ako sudca. Rozvracanie republiky, podvracanie republiky, sabotáž a takéto, čo boli gumové paragrafy, ja viem, že boli gumové, tak ako je teraz výtržníctvo, tam sa dalo napasovať všetko čo sa chcelo, ale pri 109-ne nedalo nič. A toto ten pán L. úmyselne zamlčal. Pán L. keby napísal aj do toho článku a keby prišiel za mnou, ja by som mu to povedal, či by to napísal, neviem. Ale kto bude súdiť tých, čo súdili nevinných, on nepozná ústavu nášho štátu? Kde je výslovne paragraf, neviem už ktorý, že za rozhodnutie súdu nikoho nemožno, teda toho sudcu stíhať, nemožno ho, nemožno ho ani stíhať, ani disciplinárne stíhať. To tým ľuďom nepovedal, prečo? Pretože chcel vyvolať tú potrebu toho morálneho lynču alebo odsúdenia, aj W. a podsunul verejnosti, že som páchal tiež zločiny proti ľudskosti a že som sa podieľal na vopred vynesených rozsudkoch.... Preto tvrdím, že článok tak, ako je koncipovaný a čo z neho vyplýva, ten obsah, keď si ho človek celý prečíta a vráti sa k tomu názvu Zločinci v talároch? Tak si jednoznačne odpovie, áno, aj ten zlo..., ten W. je zločincom v talári, áno? To, ak si žalovaná strana, čo namietala teda v tých reakciách na moju žalobu a jej doplnenie myslí, alebo tvrdí, že jediným skutkovým tvrdením je len to, že som súdil niekoho ako sudca a že sedím na Okresnom súde Bratislava V doteraz, áno? Že len to je skutkové tvrdenie, tak sa veľmi mylí, a ja vysvetlím prečo. Skutkové tvrdenia článku, skutkové tvrdenia v kontexte celého článku sú tie, že áno, W. je sudcom, ktorý súdil nejakú pani, už neviem ani jakú, aj ju odsúdil, prečo by som ju neodsúdil, keď bola vinná, keď sa dopustila trestného činu, áno? A W. je ten, ktorý si tu jako keby sa nechumelilo ďalej sedí v talári. W. je ten, ktorý si poberá veľký plat, výhody a

podieľal sa na prenasledovaní nevinných, na perzekúciách, páchal zločiny, je, je ten, ktorý tiež páchal zločiny proti ľudskosti, ktorého treba súdiť, ktorý vynášal vopred určené alebo napísané rozsudky a je ten, ktorého treba súdiť a je zločincom v talári? Je. Toto sú skutkové tvrdenia článku, pretože ak by sme považovali len to, že som sudca, to je veľmi zúžený pohľad.“

31. K procesnej obrane žalovaného, ktorý sa bránil poukazom na zákon č. 125/1996 Z. z. o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického systému, uviedol žalobca nasledovné: „Ja tu mám zákon o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického systému, že porušoval základné princípy demokratické, právne, medzinárodné zmluvy. Vážení páni, s týmto si tí poslanci môžu akurát urobiť jedno, iste viete, na čo myslím. Nikto, ani Národná rada neni oprávnená povedať to, povedať, že je niečo nezákonné, že je protiprávne to, čo bolo v minulosti. Veď tu máme, a to pán L. tiež nenapísal v tom svojom článku, lebo by mu to nepasovalo do tej skladby, že máme zákaz retroaktivity právnych noriem a zvlášť trestnoprávných. Súd môže povedať, že je niečo nezákonné, protiprávne, ale nemôže to povedať Národná rada. A tí chudáci politici v eufórii, že sa zmenil režim, áno fajn, aj ja som rád, že je to takto jak to je, áno? Ale nemôžu toto rozhodnutie, minimálne tento zákon, minimálne v tých ustanoveniach je neústavný, respektíve žiaden význam.“

32. Svoj procesný útok v podobe tvrdenia, že zo strany ÚPN došlo zverejnením zoznamu nositeľov súdnych perzekúcií k porušeniu zákona odôvodňoval žalobca týmito slovami: „Pán predseda správnej rady, pán E. O., dúfam, že tu teda bude, počul som, že procesná strana ho navrhuje vypočuť ako svedka, ja si ho veľmi vychutnám. Ten by mal vedieť, že ako štátny or.. štatutár štátneho orgánu môže konať len v intenciách článku 2 odsek 2 Ústavy, to znamená, že štátny orgán môže robiť len to, čo mu ukladá zákon, čo mu dovoľuje zákon. Naopak, občania môžu robiť všetko to, čo nie je zakázané, ale toto je štátny orgán. V paragrafe 6 zákona o ÚPN sa hovorí jasne, ktoré mená, ktorých zložiek možno zverejňovať, medzi ne patria bezpečnostné zložky, ale z toho zákona vyplýva, čo je bezpečnostná zložka, v tých základných pojmoch a to sú: ŠTB, rozvedka, kontra rozvedka, a proste ústav, no bachary, proste dozorcovia, ale nie sudcovia. No napriek tomu zverejnil mená predsedov senátov, ktorí sú podpísaní pod rozsudkami utekáčov. Porušil on zjavne zákon, to mu zo zákona neprislúchalo, ale nemám problém ani s tým, keby to zverejnil, ale on nás nazval zoznam predsedov senátov, ktorí sa podieľali na perzekúcií, keby napísal zoznam predsedov senátov, ktorí sú pod, nemám nič proti tomu, nemám nič, ale on nás svojvoľne nazval, že sme perzekvovali. Tak keby vedel to, čo som teda predlož, tvrdím ja, môj názor skromný, nedovoliť by si to, a ako si to vôbec on mohol dovoliť a toto, tento zoznam je uvedený, dobre.“

33. Žalobca na pojednávaní konanom dňa 25. apríla 2018 porovnával dôsledky uplatňovania práva na slobodu prejavu v komunistickom a demokratickom režime nasledovnými slovami: „Zoberte si, zoberte si ešte v tejto súvislosti, dobre? Socializmus a ja som zločinec, zločinecký režim. Ja radšej budem zločincom za to, že som stíhal § 109, ako byť zločincom za tohto krásneho demokratického, neviem akého, ospevovaného slobodného štátu, keď vieme všetci, ako sa przní ústava a zákony, že princíp retro, zákazu retroaktivity neplatí, čo potvrdia aj niektorí sudcovia ústavného súdu, keď rušia amnestie, podkopávajú základy právneho štátu. Ďalej tie režimy, každý mal svoje aféry, kedy je preukázané, alebo vážne podozrenie, že vláda je pri... Chlapec Kuciak, česť mu, aj so svojou dievčinkou, áno? Písal to, čo písal. Ak by to bolo za slobodu prejavu, to je strašné, to je strašné, a čo pri tom objasnil? Že vláda má byť prepojená, alebo členovia vlády majú byť prepojení s mafiou? A ono sa to asi javí, že niečo pravdy na tom bude. Kedy máme pána prezidenta, ktorý zjavne hlava štátu páchal, páchal alebo je podozrivý, že páchal úžeru, na to sú šesť rozsudkov najvyššieho súdu nezmeniteľných, nezrušiteľných, kedy je podozrivý, že páchal daňové daňovú trestnú činnosť, kedy terajší prípad posledný vytiahli a on zase zaplatil daň, tým sa vyvinil a urobil to päťkrát predtým, kedy si do svojej volebnej, volebnú kampaň dal odpočítať z daní svojej firmy, toto? Kedy je, má byť prepojenie Roba Fica, Roba Kaliňáka, Počiatka s nejakými mafiánmi? Padni, komu padni, nech sa preukáže. Ale sú silné podozrenie, logicky to vyplýva, ktorý z vás, ktorý z nás sa 25-ročný dostane predsedovi vlády za vrchného štátneho radcu, má 25 rokov, nemá žiadne skúsenosti. Veď to sú ľudia, ktorí majú niečo za sebou, ktorí sú authority, ktorí niečo dokázali v tejto spoločnosti, takí majú radiť predsedovi vlády, nie? No ale zistili sme prečo, začo? Tak sa pýtam, to bol zločinecký socializmus a toto je ten krásny, ten demokratický štát. Vtedy sa za slobodu prejavu možno pchalo do basy, alebo dávalo sa podmienky, teraz sa za slobodu prejavu dáva guľka do hlavy, ako to bolo u pána Kuciaka.“

34. Na zdôvodnenie toho, prečo žalobca požaduje od žalovaného zaplataenie nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- € uviedol žalobca nasledovné: „Len k tomu poškodeniu cti, 33 rokov som v justícií, 31

rokov som sudcom, trestným sudcom. Páni, ja ako jednoročný sudca, som mal byť po roku, čo som súdil, som mal byť na odvolacom súde, mal som dobré výsledky, všimli si ma. Na odvolacom súde, jednoročný sudca! Ja som sa sám bál tam ísť, vám poviem. Ako päťročný sudca som bol na ročnej stáži na Najvyššom súde Slovenskej republiky, odtiaľ poznám aj B. W., aj všetkých tých, ja si s 95 % trestňákov som si tykal, tykám si aj doteraz. Potom, ja som, viete alebo neviete, potvrdí vám to P. D. aj Š. M., keď boli predsedovia kolégií, ja som dva krát odmietol stať sa sudcom najvyššieho súdu. Na mňa sa chodili pozeráť z krajského súdu tí, ktorí ma nepoznali, ako na opicu. Ktorý to je ten W., ktorý odmietol najvyšší súd? Päťročný sudca som odmietol najvyšší súd, 32 rokov som mal. Potom, som taký sudca, ktorý mal byť aj tieto okresy všetky, ja som mal byť raz aj predsedom krajského súdu, necítil som sa na to. A okrem toho, nikdy nebolo moje funkcionárčenie, ja som chcel vždycky súdiť. Potom ma oslovil, páni, Daniel Lipšic, ako minister spravodlivosti, ako prvého na špeciál s tým, že budem predseda špeciálu. Pánovi Lipšicovi som vysvetlil, aký mám názor ja na špeciálny súd. Tento článok pozná verejná odbornosť, poznajú ľudia z môjho okolia, z mojej brandže, ktorí na to reagovali, tak ako som to v žalobe napísal. Mňa poznajú ľudia na najvyššom súde, teda tí trestňáci, mňa poznajú ľudia na ústavnom súde, vedia, kto je W.Č. a boli na to rôzne reakcie. Čiže pokiaľ ja žiadam nielen ospravedlnenie v médiu, lebo keby som vyhral toto, keď vyhrám päť korún, ale vyhral som. Tu nejde o nejaké peniaze, o to ide, áno? Taká, koľko stojí česť sudcu takéhoto, aký som teda ja, ja, je to hlúpe, aby som sa tu ja nejako vychvaľoval alebo čo, ale hovorím to, čo je pravda a dá, dá sa to overiť. Nikdy som nemal žiadnu disciplinárku, raz mi Daniel Lipšic dal nejakú dútku, alebo napomenutie, kde som ja ho mohol ako ministra zažalovať. No samozrejme, že som ho zažaloval, samozrejme, že som vyhral prvý aj druhý disciplinárny súd, pretože to by neurobil, nie že minister, to by neurobil ani ten, z takých dôvodov mi ju dal, ktorý len chce ísť na vysokú školu práva v nejakej budúcnosti, nie že študent, áno? Nič som nikdy nemal, mňa takto ľudia poznajú. Mňa poznajú vagabundi, mňa poznajú všetky organizované skupiny, tuto, ja som súdil, Žaluďa som súdil, ja som súdil Kýbla som súdil, Takáčovcov, Sýkorky, Suchánkovcov, Jakšíkovcov, tam som robil nejaké úkony v prípravnom konaní. Všetci títo ľudia, aj tých, ktorých som dal 10 rokov, ešte sa mi nikdy nestalo, že by ma niekto opľul, alebo že by mi vynadal, alebo že by ma zbil, vždy boli ku mne féroví. Jediný, a to som založil do spisu, jeden pán, volá sa Mikulenčák, môj obvinený, ktorý si prečítal tiež tento článok a napísal, že ja už sa, že on sa so svojou minulosťou vysporiadal ale ja by som sa mal vysporiadať so svojou minulosťou. No samozrejme! Keď ten článok bol napísaný tak, ako bol napísaný. A že ja nielen, že nemám súdiť jeho, ale ja by, ja nemám súdiť už vôbec nikoho. Takže, to. Pokiaľ ide, a jedna veta, pokiaľ ide o tie peniaze, tá suma, ja neviem, ja som to, pravdu poviem páni, treskol. Ja som to porovnal s podobnými prípadmi, nielen žalôb plusky, ale aj iné prípady, kedy sudcovia, prokurátor žiada, ale tu nejde vôbec o peniaze. Pretože, ak by som ja vysúdil nejaké peniaze, ja dávam do zápisnice tuto pred ctihodným pánom sudcom, aj pred vami pán doktor, dávam verejný prísľub, že tie peniaze dám na charitu, dám ich deťom, nezaopatreným deťom, ktoré nemajú svoju strechu nad hlavou.“

35. Svedkyňa M. W. vypovedala, že zo strán sporu pozná žalobcu, je to jej bývalý manžel, s ktorým sa rozviedla v roku 1995. Pred uverejnením článku v Plus 7 dní sa spolu stretávali, potom, ako o žalobcovi vyšiel článok, že je zločinec, sa stretávajú menej, v podstate sa svedkyňa za žalobcu hanbí, ich vzťah charakterizovala ako normálny s tým, že sa nevyhľadávajú. Svedkyňa uviedla, že o článku sa dozvedela tak, že za ňou prišiel kolega v práci a spýtal sa jej, či čítala článok v Plus 7 dní o tom, aký je jej bývalý manžel zločinec, že súdil nevinných ľudí, ktorí odišli za hranice. Kolega jej to povedal tak povýšenecky a opovrhujúco. Svedkyňa si potom kúpila časopis Plus 7 dní, prečítala si článok a bola dosť zhrozená tým všetkým, následne zatelefonovala žalobcovi a spýtala sa ho na to, aký on je zločinec v talári a koho všetkého súdil a čo to všetko má znamenať. Keď sa o tom svedkyňa so žalobcom telefonicky rozprávala, povedal jej, že podá žalobu a že on sa očistí. Kolegyňa sa jej v práci spýtala, ako mohla svedkyňa so žalobcom žiť, ostatní kolegovia v práci si mysleli, že svedkyňa určite vedela o tom, čo jej manžel za bývalého režimu robil, avšak svedkyňa poukázala na to, že so žalobcom sa o jeho práci nikdy doma nerozprávali, vedela len to, že robí na Okresnom súde Bratislava V a bola v domnení, že spravodlivo súdi zločincov. Ten článok bol však napísaný tak, že žalobca súdil aj nespravodlivo a odsudzoval nevinných ľudí. Svedkyňa si spomenula, že v článku bolo napísané aj to, že jej bývalý manžel odsúdil za opustenie republiky nejakú ženu s dieťaťom. Svedkyňa poukázala na to, že v júli 2016 sa jej dcéra vydala a následne, keď v októbri 2016 vyšiel predmetný článok, tak to malo negatívny dopad na rodinné vzťahy, hlavne zaťov dedo sa jej pýtal, čo je žalobca za človeka a do akej rodiny sa dostali. Svedkyňa uviedla, že po rozvode so žalobcom mali dobré vzťahy, stretávali sa, aj v záujme ich spoločného dieťaťa. Po zverejnení článku sa svedkyňa odmieta stretávať so žalobcom. Svedkyňa uviedla, že má vedomosť o tom, že Ústav pamäti národa zverejnil zoznam nositeľov perzekúcií, ktorí súdili podľa § 109 Trestného zákona, nakoľko to spomínali kolegovia v práci.

36. Svedok P. X. vypovedal, že zo strán sporu pozná žalobcu, je to jeho kolega z práce, majú spolu kolegiálny vzťah. Svedok uviedol, že v máji 2016 nastúpil do výkonu funkcie sudcu a zoznámil sa so žalobcom. Svedok vypovedal, že je mu známe dianie v justícií. V jeseni 2016 po zverejnení predmetného článku, v ktorom mal byť žalobca označený za zločincov v talári, riešili kolegovia svedka a žalobcu v práci na chodbe zverejnený článok, pričom žalobca ten článok veľmi ťažko znášal. Svedok uviedol, že nemá monitoring tlače ako ostatní kolegovia a preto si asi za dva dni kúpil časopis Plus 7 dní a prečítal si ten článok. Následne išiel svedok v práci za žalobcom a aby poukázal na absurdnosť článku spýtal sa ho: „H., teraz Ti mám ako hovoriť, zločincov v talári?“ Práve pre ten nadpis a perex článku, si svedok dovolil takto expresívne osloviť žalobcu. Podľa svedka žalobca ten článok veľmi ťažko znášal, lebo je trestným sudcom a dotklo sa ho to. Svedok uviedol, že ten článok môže a mohol vyvolať predsudky aj medzi kolegami žalobcu. Podľa svedka je zverejnený článok tendenčný, snaží sa nekorektné vykresľovať prácu sudcu a aplikovať súčasnú maticu práva na obdobie minulosti. Svedok uviedol, že mu nie je známe, že žalobca by bol niekedy odsúdený, aby sa o ňom mohlo hovoriť ako o zločincovi, nakoľko platí prezumpcia nevinu. Svedok si pamätal, že vo vzťahu k žalobcovi bolo v článku konkrétne napísané to, že ešte rok pred zamatovou revolúciou odsúdil nejakú osobu, ktorá opustila republiku podľa § 109 Trestného zákona. Svedok tiež uviedol, že si pamätá, že v článku boli spomenutí aj iní sudcovia. Svedok uviedol, že má vedomosť o tom, že Ústav pamäti národa zverejnil zoznam nositeľov perzekúcií, ktorí súdili podľa § 109 Trestného zákona, nakoľko to bolo v článku spomenuté, avšak svedok tento zoznam nečítal.

37. Svedkyňa Y. O. vypovedala, že zo strán sporu pozná žalobcu aj žalovaného. Žalobcu svedkyňa pozná ako kolegu, už od roku 2007 pracujú na jednom pracovisku a majú spolu kolegiálny vzťah. Žalovaného svedkyňa pozná zo svojej rozhodovacej činnosti, niektoré súdne spory rozhodla v jeho prospech, niektoré v neprospech. Svedkyňa vypovedala, že u nich na súde fungujú na tzv. chodbových grémiách, sudcovia majú kancelárie na jednej chodbe, na kanceláriách majú otvorené dvere, na chodbe riešia pracovné problémy a spoločenské záležitosti. Svedkyňa uviedla, že téma zverejneného článku rezonovala na chodbe aj niekoľko týždňov, žalobcu sa článok veľmi dotkol, veľmi skoro sa rozhodol brániť sa žalobou, čo sa medzi sudcami stretlo s pochopením, nakoľko okrem svojej cti mal žalobca v súdnom spore brániť aj stavovskú česť. Svedkyňa vypovedala, že po prečítaní článku jej v pamäti zostal najmä jeho titulok, niečo ako „Zločincov v talároch“, nie je si istá, či na konci bol aj otáznik, každopádne ten článok zanechal dojem, ako keby tam otáznik nebol. Žalobca sa cítil byť článkom dotknutý, čo svedkyňa i kolegovia v práci chápali. Svedkyňa podotkla, že aj jej by sa to dotklo, takéto nepodložené, veľmi znevažujúce označenie, najmä z profesionálneho hľadiska, nakoľko dôveryhodnosť sudcu je viazaná na jeho morálny kredit a preto na zverejnenie takéhoto závažného obvinenia by malo byť dostatočne veľa podkladov. Článok sa týkal rozhodovacej činnosti žalobcu v bývalom režime, ktorý bol vtedy funkčne mladý sudca. Podľa názoru svedkyne, nie sudcovia tvoria režim, režim tvoria občania, ak režim stratí legitimitu, príde k jeho zmene, čo sa aj stalo v roku 1989. Svedkyňa nepríde opodstatnené súdiť niekoho na základe jeho činnosti v súlade so zákonom a hodnotiť ho takto difamujúcim spôsobom, ako v danom prípade. Podľa svedkyne bol zverejnený článok spôsobilý veľmi radikálne znížiť rešpekt žalobcu, ako trestného sudcu, ak by si nejaký obžalovaný prečítal tento článok. Svedkyňa uviedla, že v článku boli spomínané medzinárodné zmluvy a autor článku si mohol podľa nej dať tú prácu a zistiť, čím bol sudca v danej dobe viazaný. Podotkla, že sudcovia v bývalom režime boli viazaní zákonmi, tak znel aj sľub sudcu, to, že sú viazaní aj medzinárodnými zmluvami sa dostalo až do Ústavy SR z roku 1992. Svedkyňa vypovedala, že takto zjednodušene odsúdiť niekoho za plnenie si povinností jej nepríde primerané. Svedkyňa uviedla, že má vedomosť o tom, že Ústav pamäti národa zverejnil zoznam nositeľov perzekúcií, ktorí súdili podľa § 109 Trestného zákona, nakoľko to bolo v článku spomenuté.

38. Svedok F. X. vypovedal, že zo strán sporu pozná žalobcu, so žalobcom bol dakedy v bližšom vzťahu, teraz už nie. Niekedy sa so žalobcom svedok stretával častejšie, po tom, čo si prečítal článok v novinách, sa spolu nestretávajú. V článku bolo popísané ako kedysi žalobca súdil ľudí, tak sa ho s manželkou na to spýtali, na čo im žalobca povedal, že to nie je pravda, že to tak nie je a že bude chcieť, aby sa to vysvetlilo. Vzhľadom na zamestnanie svedka a jeho manželky na ministerstve vnútra, sa svedok spoločne s manželkou zhodli na tom, že takéto popularita žalobcu nerobí dobrú krv a s takými ľuďmi by sa nemali stretávať. Preto vzájomné vzťahy so žalobcom obmedzili na minimum a prestali sa s ním stretávať. Žalobca im neskôr oznámil, že celú vec dal na súd, kedy bude súd a že na súde by mala vyjsť najavo pravda o tom, že to, čo bolo v článku napísané, nie je pravda. Svedok uviedol, že so žalobcom sa poznali dlho, navštevovali sa aj s rodinami. Po vyjdení článku sa so žalobcom stretli len v súvislosti s

tým, že im žalobca oznámil, že bude súdne pojednávanie. Svedok uviedol, že nemá vedomosť o tom, že Ústav pamäti národa zverejnil zoznam nositeľov perzekúcií, ktorí súdili podľa § 109 Trestného zákona.

39. Svedkyňa W. X. vypovedala, že zo strán sporu pozná žalobcu, voľakedy boli veľmi dobrí priatelia. Od momentu, keď si v novinách Plus 7 dní prečítala článok s názvom „Zločinci v talároch?“, kde bolo uvedené meno pána W. ako jedného z tých zločincov, vzťahy prerušili. Podľa uvedeného článku mal žalobca v minulosti súdiť ľudí, ktorí mali prechádzať cez hranice a bol označený ako zločinec. Vzhľadom k tomu, že svedkyňa je štátny zamestnanec mala za to, že sa nemôže stretávať so zločincami. Uviedla, že spoločne s manželom žalobcovi napísali dopis, kde upravili ich vzťahy tak, že sa prestali kontaktovať. Svedkyňa uviedla, že pracuje ako vyšetrovateľka policajného zboru. V čase vyjdenia článku svedkyňa menila miesto a zľakla sa, že nedostane bezpečnostnú previerku, pretože sa stretáva s ľuďmi, ktorých médiá označili za zločincov. Svedkyňa uviedla, že si uvedomuje, že jedine súd môže niekoho vyhlásiť za zločinca, keď ho uzná vinným a nestačí preto len označenie človeka za zločinca v médiách, poukázala však na to, že podľa toho, ako bol článok napísaný, k tomu bolo veľmi blízko. Svedkyňa ďalej uviedla, že to, čo sa stalo v 80. rokoch minulého storočia nevieme ovplyvniť, taký bol zákon a myslí si, že ľudia, ktorí robia podľa zákona, robia podľa zákona. So žalobcom sa pozná cca 20-21 rokov a navštevovali sa aj niekoľkokrát do mesiaca. Po vyjdení článku ochabli všetky vzťahy, vrátane celých rodín. Svedkyňa uviedla, že nemá vedomosť o tom, že Ústav pamäti národa zverejnil zoznam nositeľov perzekúcií, ktorí súdili podľa § 109 Trestného zákona.

40. Svedok F. T. vypovedal, že zo strán sporu pozná žalobcu, má s ním kolegiálny vzťah. Svedok uviedol, že od roku 2003 pôsobí na Okresnej prokuratúre Bratislava V. So žalobcom sa zoznámil najskôr kolegiálne, bral ho ako veľmi zvoľnačného, srdečného človeka. Neskôr, keď sa svedok stal prokurátorom, prichádzal so žalobcom dennodenne do kontaktu buď na báze pojednávania alebo výjazdových služieb. Neskôr sa spolu začali stretávať aj nad rámec pracovného času, hrávali spolu futbal a pod. Pred dvoma alebo tromi rokmi svedok zaregistroval v časopise Plus 7 dní článok „Zločinci v talároch“, kde sa vyskytlo aj meno JUDr. W.. Tento článok v ňom evokoval niečo také, že JUDr. W. sa nejakým spôsobom na bývalom režime podieľal. Aj sa ho na to svedok spýtal, ale žalobca mu to nevedel nejakým spôsobom vysvetliť. Odvtedy vzťah svedka k žalobcovi prestal byť taký srdečný, nazval by ho odťažitý a ochladnutý. Dokonca, keď s ním mal mať nejaké služby, tak si ich s kolegami vtedy vymenil, nechcel to s ním riešiť, nemal chuť sa s ním o tom baviť a odvtedy s ním na nijakom mimopracovnom stretnutí ani nebol. Vzťah svedka a žalobcu sa stal zase len kolegiálny. Svedkovi to nebolo zo strany žalobcu doteraz nijak vysvetlené, v čom mala spočívať jeho práca pre režim. Svedok uviedol, že ho to zasiahlo, určite mu to vadí, keď to má nevysvetlené.

41. Svedok E. O. vypovedal, že strany sporu nepozná. ÚPN zverejnil podľa zákona na svojej webovej stránke zoznam 13 tisíc odsúdených občanov podľa § 109 a § 110 Trestného zákona, ktorého súčasťou boli mená obvinených občanov, výšky trestov, ale aj zoznam vyšetrovateľov, prokurátorov a sudcov, ktorí s podieľali na vyšetrovaní týchto osôb, resp. na stanovovaní trestov za tieto trestné činy, pričom ÚPN uvádzal, že ukladanie týchto trestov bolo v rozpore s medzinárodnými dohodami. Svedok poukázal na to, že ako predseda Správnej rady ÚPN, bol zodpovedný za plnenie úloh ÚPN v zmysle plánu činnosti vydávaného každý rok. Motiváciou pre zverejnenie tohto zoznamu bolo to, že do plánu činnosti ÚPN na rok 2017, bol zahrnutý aj projekt „odsúdení podľa § 109 a nositelia súdnych perzekúcií v rokoch 1977-1989“, na ktorom už niekoľko rokov pracovala pracovníčka ÚPN B. F.. Úlohou svedka bolo zverejniť a sprístupniť výsledky práce ÚPN verejnosti a to na základe § 8 zákona č. 553/2002 Z. z. Krátko pred zverejnením tohto zoznamu, si pracovníci ÚPN na štátnej hranici v Petržalke pripomenuli smutné udalosti a osud nemeckého študenta, ktorého pri pokuse o útek za slobodou roztrhala na hraniciach svorka psov pohraničnej stráže. V tejto súvislosti následne vyzvali osoby zodpovedné za túto tragédiu, aby sa verejne ospravedlnili, avšak nestalo sa tak, nakoľko mnohí z tých, ktorí sa podieľali na zločinoch bývalého režimu sa bránili tým, že iba postupovali v súlade s vtedy platnými zákonmi. Svedok uviedol, že na základe zachovaných dokumentov vie, že takéto interné zákony boli v rozpore s medzinárodnými dohovormi. Asi mesiac pred zverejnením zoznamu, dal svedok pri pamätníku nemeckého študenta verejný prísľub, že ÚPN postupne zverejní mená všetkých občanov, ktorí boli pre nedovolené prekročenie hranice odsúdení. Svedok poukázal na to, že úlohou ÚPN je vyrovnáť sa s obdobím neslobody tak, aby sa zločiny z minulosti už nemohli opakovať. Svedok uviedol, že zverejnenie a sprístupnenie týchto dokumentov opiera o niekoľko zákonov, či iných dokumentov: zákon č. 553/2002 Z. z., zákon o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického režimu, rezolúcia Rady Európy z 26.6.1996, ministerská konferencia o vyrovnaní sa s minulosťou z roku 2015, vyhlásenie ministrov spravodlivosti členských krajín EÚ z roku

2015. Svedok uviedol, že ak by nedochádzalo k vyrovnaniu sa s minulosťou, tak potom dochádza k traumatickým prejavom na strane poškodených a k tomu, že tí, ktorí sa podieľali na prenasledovaní, majú stále pocit akejsi prezumpcie neviny. Svedok uviedol, že pokiaľ autor F. L. vo svojom článku citoval vyjadrenie svedka, že podľa ÚPN bolo odsudzovanie páchatel'ov trestných činov podľa § 109 Trestného zákona nielen amorálne, ale aj protiprávne, vychádzal svedok pri tomto svojom vyjadrení z toho, že osoby, ktoré boli odsúdené podľa § 109 Trestného zákona, boli neskôr rehabilitované, teda ich odsúdenie nebolo v poriadku. Ďalej svoje vyjadrenie svedok oprel aj o ustanovenia medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, ktorý na konferencii v Helsinkách v roku 1975 podpísal prezident ČSSR Gustáv Husák. Tento dokument ratifikovalo federálne zhromaždenie a po zverejnení v zbierke zákonov, vstúpil do platnosti v októbri v roku 1976. Medzinárodné záväzky štátu sa však v praxi nerealizovali a zostali len na papieri, čo viedlo aj k vzniku Charty 77, ktorá pravidelne poukazovala na nedodržiavanie ľudských práv v ČSSR. Vyjadrenie svedka o protiprávnosti takisto vychádzalo z stanoviení zákona o nemorálnosti a protiprávnosti komunistického režimu. Svedok uviedol, že nevie ako konkrétne žalobca v prípade Evy O. pri rozhodovaní 3-členného senátu hlasoval, pričom poukázal na to, že úlohou ÚPN je sprístupniť prenasledovaným osobám dokumenty o ich prenasledovaní a nezaoberá sa tým, ako konkrétny predseda senátu pri rozhodovaní hlasoval.

42. Svedkyňa B. F. vypovedala, že strany sporu nepozná. Je pracovníčkou ÚPN od jeho vzniku, t. j. od roku 2003. Už za Jána Langoša sa zadávali prvé projekty hlavných úloh ÚPN, pričom jedným z týchto projektov bolo aj zverejnenie tých, ktorí prechádzali cez hranicu a ktorí ich postihovali. Cez zvodky pohraničnej stráže sa pracovníci ÚPN dostali k vyšetrovacím spisom týkajúcich sa § 109 a § 110 Trestného zákona. Niekoľko rokov im trvalo spracovanie týchto spisov, pričom v roku 2016 zverejnili 12 000 záznamov, a to len za Bratislavský kraj. Svedkyňa poukázala na to, že odsúdenie občana, ktorý opustil republiku podľa § 109 Trestného zákona, bolo podkladom pre perzekúciu členov jeho rodiny, ktorí v ČSSR zostali, nakoľko záznam o tom, že ich príbuzný bol odsúdený podľa § 109 Trestného zákona, sa uvádzal v kádrových posudkoch členov rodiny a títo sa tak nemohli dostať na vyššie pozície. Na osvetlenie toho, prečo ÚPN spracoval záznamy od roku 1977 svedkyňa uviedla, že tak rozhodlo vedenie ÚPN, nakoľko v roku 1975 podpísal prezident ČSSR Gustáv Husák medzinárodný pakt, kde bolo uvedené, že každý občan môže svoju krajinu slobodne opustiť a taktiež sa do nej vrátiť. V roku 1976 túto medzinárodnú dohodu schválilo federálne zhromaždenie v Prahe a po zverejnení v zbierke zákonov mala silu zákona. Napriek tomu všetkému sa súdilo ďalej, ako keby táto medzinárodná dohoda nebola prijatá, sudcovia fungovali ďalej a tvárili sa, že nič sa nedeje. Zákon sa teda nedodržiaval. Svedkyňa poukázala na to, že úlohou ÚPN bolo z predmetných vyšetrovacích spisov zverejniť mená všetkých vyšetrovateľov, prokurátorov a sudcov, ktorí sa podieľali na tomto nespravodlivom systéme. Svedkyňa ďalej uviedla, že súčasťou vyšetrovacích spisov, z ktorých ÚPN vychádzal, je aj rozsudok, avšak ich súčasťou nie je zapisnica o hlasovaní členov senátu.

43. Svedok F. L. vypovedal, že zo strán sporu pozná žalovaného, v minulosti bol jeho zamestnancom, v súčasnosti s ním spolupracuje ako autor. Svedok uviedol, že k napísaniu svojho článku pristúpil po tom, ako bádatelia a historici ÚPN skompletizovali zoznam ľudí, zodpovedných za perzekúcie podľa § 109 Trestného zákona, nakoľko to bolo niečo nové, a táto téma sa mu zdala zaujímavá. Následne sa svedok zúčastnil aj na tlačovej konferencii organizovanej ÚPN a začal bádať aj sám. Svedok vypovedal, že sám vybádal aj to, že história nie je stále uzavretá, nakoľko z konkrétnych prípadov vyplýva, že na jednej strane boli obeť a na druhej strane boli páchatelia, pričom pokiaľ je legislatívne dané, že bývalý režim bol zločinný, tak niekto tie zločiny musel páchať. Svedka zaujalo to, že na týchto perzekúciách sa podieľali príslušníci ministerstva vnútra, prokurátori a sudcovia, preto sa ich následne snažil stotožniť. Prokuratúra mu poskytla zoznam aktívnych prokurátorov, pri sudcoch musel osloviť hovorcov súdov. Keď mal jednotlivé prípady, oslovil zúčastnených a skončil pri oslovení vtedajšej ministerky Lucie Žitňanskej. Oslovovanie dotknutých prokurátorov a sudcov realizoval pre novinára jediným možným spôsobom a to prostredníctvom hovorcu. Cez pána Adamčiaka zaslal dotknutým sudcom otázky, od neho dostal ich vyjadrenia, ktoré zapracoval do článku. Svedok uviedol, že sa mu nepodarilo osloviť obeť, pretože niektoré už nežijú, alebo sú nedostupné. Zo strany žalobcu bolo v jeho vyjadrení uvedené, že sa k položeným otázkam nebude vyjadrovať a že sa neskôr podieľal na rehabilitáciách týchto osôb, ktoré vyjadrenie žalobcu však svedok pre potreby článku považoval za irelevantné, nakoľko sa v článku nevenoval rehabilitáciám osôb odsúdených podľa § 109 Trestného zákona. Svedok ďalej vypovedal, že on sám je autorom celého textu článku vrátane titulku „Zločinci v talároch?“ ako aj podtitulku „Za komunizmu súdili za úteky na Západ, dodnes pôsobia ako prokurátori a sudcovia.“ dokonca si sám vyberal i fotografie k článku. Jeho text, ktorý dodal žalovanému, neposudzoval editor, či redakčná rada,

bol iba predmetom korekcie jazykovej redaktorky. Svedok uviedol, že k napísaniu titulku „Zločinci v talároch?“ ho viedlo to, že publicistika považuje totalitné režimy za zločinné a on si myslí, že zločinné režimy musia mať aj svojich páchatel'ov. Titulok je veľmi expresívny, no svedok poukázal na to, že článok nebol uverejnený v odbornom časopise, ale naopak v časopise, ktorý sa považuje za mainstreamový, najpodstatnejší je v ňom ten otáznik, ten dôraz na to klásť otázky o veciach, o ktorých sa dovtedy nehovorilo.

44. Svedkyňa H. D. vypovedala, že zo strán sporu pozná žalobcu, je to jej otec, žalovaného pozná tiež, avšak s ním nie je v žiadnom bližšom vzťahu. Svedkyňa vypovedala, že si prečítala to, čo sa napísalo o jej otcovi a hneď mu telefonovala, aby jej povedal, či je pravda to, čo sa o ňom píše, keďže sa o ňom píše, že je zločinec, že sa podieľal na vraždách a na činoch proti ľudskosti. Žalobca jej to vtedy vysvetľoval tak, že to tak celé nebolo a že vtedy bol taký režim. Svedkyňa uviedla, že spolu s manželom pracujú v jednej firme, pričom krátko po zverejnení článku jej manžel povedal, že jeho kolegovia si predmetný článok prečítali, prišli za ním a pýtali sa ho, či videl, čo sa píše o jeho svokrovi. Svedkyňa uviedla, že má päť najbližších kamarátok, ktoré boli aj na jej svadbe, aj neskôr na posedení so žalobcom pri káve, pričom teraz ju tieto kamarátky berú a ako dcéru zločince. Svedkyňa uviedla, že odjakživa mala so žalobcom dobrý vzťah. Uverejnenie článku, následná komunikácia s manželom a s kolegami v práci vyvolalo vo svedkyňi ten dojem, že jej žalobca niečo zatajil, že ju tých 30 rokov klamal a že nebol až taký super, ako si myslela. Svedkyňa to ranilo, nakoľko má špecifický vzťah k ľudským právam ako aj k zločinom proti ľudskosti. Svedkyňa vypovedala, že v spoločnosti, kde spolu s manželom pracujú, je zamestnaných cca 200 ľudí, v tejto spoločnosti pracovala už aj za slobodna a poznali ju v práci aj pod jej dievčenským priezviskom. Spolupracovníci vedeli o tom, že jej otec pracuje ako sudca v Petržalke, po uverejnení predmetného článku za ňou chodili, pýtali sa, či ide o jej otca, následne si robili posmešky, ktoré si vo vzťahu k nej a k jej manželovi robia dodnes. Svedkyňa si pamätala, že v predmetnom článku bolo vo vzťahu k žalobcovi konkrétne napísané, niečo také, že odsúdil nejakého pána, že stále vykonáva svoju funkciu, že by svoju funkciu vykonávať nemal a že vlastne všetci sú zločinci a patria do väzenia. Keď sa neskôr pýtala otca, či je pravda, že takúto osobu odsúdil, povedal jej, že áno. Svedkyňa poukázala na to, že predmetný článok je obširnejší a nemožno z neho vyňať len skutočnosti, týkajúce sa konkrétne žalobcu. V nadpise článku bol titulok „Zločinci v talároch?“, v obsahu článku bol spomenutý jej otec, preto človek, ktorý sa nezaobrá právom, si to musí laicky vysvetliť tak, ako si to vysvetlila ona a jej kolegovia, pričom na ňu to zanechalo negatívny dojem.

45. Svedok P. D. vypovedal, že zo strán sporu pozná žalobcu, je to jeho svokor. O článku sa svedok dozvedel tak, že za ním v rámci porady prišli kolegovia, ukázali mu ho a spýtali sa ho niečo v tom zmysle „Toto je tvoj slávny svokor, sudca z Petržalky?“ Odvtedy neprejde jediná porada, na ktorej keď svedok povie svoj vlastný názor, tak je kolegami osočovaný a zahriaknutý asi v tom zmysle, že nemá čo hovoriť a má byť ticho, nakoľko má v rodine zločince. Po uverejnení článku svedkovi telefonovala jeho starí rodičia, ktorí si predmetný článok prečítali. Hoci starí rodičia svedka mali s jeho svokrom do uverejnenia predmetného článku dobré vzťahy, po jeho uverejnení zostali zhrození z toho, ako sa svedok mohol priženiť do takej rodiny. Svedok ďalej uviedol, že jeho vzťahy so žalobcom boli vždy veľmi dobré, po tom, ako svedkovi zomrel jeho otec, považoval žalobcu za svojho druhého otca. Po prečítaní článku tento vzbudil u svedka pocit veľkej zrady, svedok bol veľmi sklamaný z toho, čo si prečítal, vzhľadom k tomu, že článok bol uverejnený v mienkotvornom časopise, obsahu článku uveril, aktuálne však nevie, čomu má veriť. Svedok si spomenul, že v predmetnom článku bolo vo vzťahu k žalobcovi konkrétne napísané to, že vyniesol rozsudok na nejakú pani, ktorá odcestovala. So žalobcom sa o tomto konkrétnom prípade nerozprával. Svedok si článok prečítal a povedal si, že to asi bude pravda. Svedok uviedol, že v spoločnosti, v ktorej pracuje, je zamestnaných cca 200 ľudí, pričom na poradách sa zúčastňuje cca 20 ľudí.

46. Svedok P. F. vypovedal, že zo strán sporu pozná žalobcu, je s ním v priateľskom vzťahu už viac ako 21 rokov, žalovaného nepozná. Svedok vypovedal, že čítal článok v časopise Plus 7 dní, myslí si, že v období minulého režimu bola určitá doba, ktorá vyžadovala od ľudí v ich funkciách to, aby dodržovali vtedy platné zákony. Ako to bolo publikované, tak niektorí ľudia z okruhu žalobcu boli aj zaskočení, niektorí s ním prerušili kontakt. Bolo to prekvapivé pre všetkých a každý si o tom robil svoj názor, ktorý uznal za vhodný. Svedkov názor je taký, že keď nad tým určitý čas rozmýšľal si ako vrstovník žalobcu myslí, že kedysi platili určité zákony, dnes možno platia iné zákony, avšak každý občan je povinný platné zákony dodržiavať. Svedok vypovedal, že o článku sa dozvedel v ich krčmičke, kde sa stretáva societa od robotníka až po profesora. Ostatní ľudia v krčme sa ho pýtali, či už ten článok čítal.

Svedok po prečítaní článku dospel ohľadom jeho vzťahu k žalobcovi najskôr k takému rozpačitému záveru, žalobca v jeho očiach určitým spôsobom klesol, avšak následne si svedok svoj názor prehodnotil, uvedomil si, že žalobca bol vlastne povinný dodržiavať vtedajšie platné zákony a neskôr sa jeho vzťahy so žalobcom dostali na predchádzajúcu úroveň a to aj vzhľadom k ich dlhoročnému priateľstvu. Ľudia, ktorí sa so svedkom aj so žalobcom v ich krčme stretávali žalobcu poznali, ich vzťahy s ním boli pred publikovaním predmetného článku výborné, avšak po jeho publikovaní s niektorí ľudia od žalobcu dištancovali, pričom prevládali tí vzdelanejší. Svedok uviedol, že nemá vedomosť o tom, že Ústav pamäti národa zverejnil zoznam nositeľov perzekúcií, ktorí súdili podľa § 109 Trestného zákona. Spomína si však, že v predmetnom článku boli menovite spomínaní aj nejakí sudcovia z Najvyššieho súdu SR a bol tam spomenutý aj žalobca. Svedok uviedol, že má dobrú audiovizuálnu pamäť a preto si celkom presne pamätá, čo bolo v predmetnom článku konkrétne vo vzťahu k žalobcovi napísané, konkrétne to bola jedna veta na Okresnom súde Bratislava V pôsobí Dr. W., ktorý v neprítomnosti odsúdil nejakú pani za pokus o útek. Bavili sa neskôr spolu so žalobcom o tom, že to je pravda. Svedok nevedel uviesť, či žalobca nejako autorizoval predmetný článok.

47. Svedok U. U. vypovedal, že zo strán sporu pozná žalobcu, pozná ho ako svojho dlhoročného zákazníka už 26 rokov, v bližšom vzťahu však s ním nie je, žalovaného nepozná. Od revolúcie v roku 1989 svedok prevádzkuje reštauráciu „U Jozefa“, kde sa na horných Kramároch stretávajú ľudia zo širokého okolia a väčšinou tam debatujú starí páni - dôchodcovia, rovnako ako v každej inej krčme, či u holiča, predebatujú všetko, kde čo sa šustne. Preberali aj predmetný článok a od pána Romana začali zákazníci nejako bočiť, asi stratili dôveru. Svedok vypovedal, že žalobca je podľa jeho názoru jeden slušný človek. O článku sa svedok dozvedel tak, že v jeho zariadení odoberá dennú tlač i časopisy. Po prečítaní predmetného článku si to svedok vyhodnotil pre seba dobre, lebo neveril tomu, že by žalobca páchal nejakú inú, zlú činnosť, než tú, ktorú mal robiť, vtedy bola taká doba. Z ostatných zákazníkov si to niektorí vyhodnotili s úsmevom a niektorí aj tak, že si nesadli k ich stolu so žalobcom, keď si spolu dávali kávu. Svedok uviedol, že mal ten pocit, že niektorí zo zákazníkov ako by sa hnevali na žalobcu za to, že mal robiť nejakú zlú činnosť. Novší zákazníci žalobcu nepoznajú, zo starších zákazníkov v súčasnosti niektorí nemajú problém si sadnúť k stolu so žalobcom, niektorí si však sadnú radšej k inému stolu, čo si svedok vyhodnocuje tak, že ide o ľudí, ktorých dôveru žalobca stratil. Žalobcu svedok vždy poznal ako normálneho, slušného človeka, ktorý si dá kávu a kofolu. Svedok ďalej uviedol, že predmetný článok on len tak prebehol očami a neskôr počúval, čo si medzi sebou zákazníci hovorili, pamätá si, že o žalobcovi tam hovorili, že žalobca prenasledoval a odsudzoval nejakých ľudí, ktorí utiekali za hranice. Poukázal však na to, že so žalobcom sa o jeho práci nikdy nerozprával.

48. Žalobca sa v posudzovanom spore domáha ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch titulom porušenia jeho práva na ochranu osobnosti, ku ktorému malo dôjsť publikovaním článku s titulom „Zločinci v talároch?“ v tlačenej i internetovej vydanie týždenníka Plus 7 dní.

49. Každá fyzická osoba má subjektívne osobnostné práva, ktoré jej umožňujú podľa svojej vôle nakladať so svojou osobnosťou, resp. jednotlivými stránkami svojej osobnosti voči ostatným subjektom s rovným právnym postavením vo svojom osobnom a majetkovom záujme, pre svoje všestranné uplatnenie a slobodný rozvoj. Z tohto dôvodu Občiansky zákonník chráni fyzické osoby pred neoprávnenými zásahmi do ich práva na ochranu osobnosti, pričom chráni najmä život a zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ako aj súkromie, meno a prejavy osobnej povahy fyzických osôb (§ 11 Občianskeho zákonníka). Za týmto účelom priznáva fyzickým osobám právo najmä domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu ich osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov, a aby im bolo dané primerané zadostučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by sa primerané zadostučinenie nezдалo dostačujúce, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Právna úprava ochrany osobnosti v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka má ústavnoprávny základ vychádzajúci z článku 19 Ústavy SR, ktorý je zaradený medzi základné ľudské práva a slobody.

50. Publikovaním žalobcom vytýkaného článku žalovaný ako vydavateľ tlačového, resp. i elektronického média realizoval svoje právo na slobodu prejavu garantované rovnako Ústavou SR, konkrétne jej článkom 26. Tomuto ústavnému právu zodpovedá právo na slobodu prejavu tak, ako je ustanovené článkom 10 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Sloboda prejavu je v demokratickej spoločnosti jednou z najdôležitejších hodnôt, o ktorej je úplne odôvodnené povedať, že jej existencia je jedným zo základných rozdielov medzi demokratickým a právnym štátom a nedemokratickým totalitným policajným

štátom. Privilegované postavenie ako nositelia slobody prejavu majú novinári, resp. médiá, ktoré sú i Európskym súdom pre ľudské práva označení ako verejný strážny pes (rozsudok Thorgeir Thorgeirson proti Islandu z 25. júna 1992, séria A, č. 239), a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu (Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26. apríla 1995, sťažnosť č. 1594/90, alebo rozsudok Bladet Troms a Stensaas proti Nórsku z 20. mája 1999, sťažnosť č. 21980/93). Novinári majú (sociálnu) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinárom je pri ich činnosti tiež umožnené používať určitú mieru preháňania a provokácie (rozsudok Perna v. Taliansko z 25. júla 2001).

51. Vyššie špecifikované práva na ochranu osobnosti a na slobodu prejavu nie sú absolútne a súčasne sú z hľadiska právnej sily predpisov, ktoré ich ustanovujú rovnocenné, preto pri ich vzájomnom konflikte, ku ktorému nevyhnutne musí v niektorých prípadoch dochádzať, je potrebné s ohľadom na všetky okolnosti veci zvážiť, ktorému právu poskytnúť ochranu a uprednostniť ho, a ktoré naopak musí ustúpiť. Právo na slobodu prejavu je limitované priamo ustanovením článku 10 ods. 2 Európskeho dohovoru o ľudských právach, ktorý ustanovuje, že výkon týchto slobôd [t.j. práv vyplývajúcich zo slobody prejavu], pretože zahŕňa povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré stanovuje zákon, a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, na predchádzanie nepokojom alebo zločinosti, ochranu zdravia alebo morálky, ochranu povesti alebo práv iných, zabránenia úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci. V našich podmienkach najmä judikatúrou ESLP a ústavného súdu boli postupne stanovené i hranice práva na ochranu osobnosti, za ktorými toto právo musí ustúpiť dôležitejšiemu záujmu verejnosti na informácie o osobách a veciach verejného záujmu. Toto právo verejnosti na informácie je najčastejšie uspokojované práve činnosťou novinárov.

52. Článok uverejnený v týždenníku Plus 7 dní s titulkom „Zločinci v talároch?“, pre ktorý sa žalobca domáha zadosťučinenia, je obsahovo zameraný na rozhodovaciu činnosť doteraz vo svojej funkcii činných sudcov, ktorí medzi rokmi 1977 a 1989 odsúdili občanov za trestný čin Opustenie republiky podľa § 109 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.1.1990 (ďalej len ako § 109 Trestného zákona) a to v kontexte skutočnosti, že v danom čase bola ČSSR viazaná Medzinárodným paktom o občianskych a politických právach z roku 1966, ktorý pre ČSSR nadobudol platnosť v roku 1976 a ktorý v článku 12 ods. 2 garantoval univerzálne ľudské právo slobodne opustiť ktorúkoľvek krajinu, aj svoju vlastnú. Samotná téma článku je bez akýchkoľvek pochybností témou verejného záujmu, nakoľko ide o činnosť štátnych orgánov, navyše o činnosť takú, ktorá bola vykonávaná v období neslobody a ktorá sa závažným spôsobom dotýkala ľudských práv a slobôd. Predmetný článok možno síce vnímať v širšom zmysle aj ako kritiku súdnictva, no primárne je zameraný na kritiku konkrétnych sudcov rozhodujúcich podľa § 109 Trestného zákona, ktorých mená zverejnil ÚPN, pričom niektorých z týchto sudcov vrátane žalobcu článok i priamo menuje.

53. Sudcovia a ich rozhodovacia činnosť prirodzene môžu vzbudzovať i vzbudzujú záujem verejnosti a môžu byť i predmetom primeranej kritiky. ESLP považuje sudcov za špecifickú skupinu verejných činiteľov. Vo všeobecnosti sú ako osoby verejne činné vystavení širším hraniciam kritiky oproti tzv. súkromným osobám, určité špecifiká sudcovskej profesie ich však odlišujú od politikov. Hoci u štátnych zamestnancov (vrátane sudcov) sú medze prijateľnej kritiky stanovené širšie ako u bežných občanov (súkromných osôb), nevzťahuje sa na nich povinnosť strpieť rovnakú mieru kritiky ako v prípade politikov, keďže štátni zamestnanci sa vedome nevystavujú podrobnému dohľadu nad svojimi skutkami a správaním rovnako ako politici (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26. apríla 1995, rozhodnutie ESLP vo veci Buscemi v. Taliansko zo 16. septembra. 1999, rozhodnutie ESLP vo veci Thoma v. Luxembursko z 29. marca 2001, rozhodnutie ESLP vo veci Wingerter v. Nemecko z 21. marca 2002, rozhodnutie ESLP vo veci Skalka v. Poľsko z 27. mája 2003). Ústavný súd SR v náleze sp. zn. II. ÚS 152/08 z 15. decembra 2009 uviedol, že akceptuje trend smerujúci k posúvaniu pozície sudcov, ktorí stoja kdesi uprostred kontinua medzi politikmi a „bežnými“ občanmi, smerom k politikom. V zmysle nálezu sp. zn. I. ÚS 408/2010 zo 16. júna 2011 otázkou verejného záujmu je aj činnosť sudcov a okolnosti súvisiace s výkonom tejto funkcie, pričom sudca ako reprezentant verejnej moci musí byť uzrozumený s tým, že jeho postup môže byť predmetom kritiky a preto uňho treba predpokladať vyšší stupeň tolerancie a nadhľadu než napr. u bežných ľudí.

54. Na kritiku súdництва je podľa judikatúry ESLP potrebné hľadieť skôr ako na súčasť politickej debaty, pri ktorej sú limity toho, čo je ešte primerané, stanovené širšie (rozhodnutie ESLP vo veci Kobenter a Standard Verlags GmbH v. Rakúsko z 2. novembra 2006 a rozhodnutie ESLP vo veci Ormanni v. Taliansko zo 17. júla 2007). ESLP ale vo svojej judikatúre rozlišuje medzi kritikou jednotlivých sudcov, kde je rozsah prípustnej kritiky menší a kritikou súdov alebo celej justície, kde je rozsah prípustnej kritiky väčší. Dokonca vyslovil, že je potrebné rozlišovať medzi kritikou a urážkou sudcu, resp. súdu, pričom ak jediným cieľom akejkoľvek formy prejavu je uraziť súd alebo členov súdu, nemala by vhodná sankcia znamenať porušenie článku 10 Dohovoru (rozhodnutie ESLP vo veci Kincses v. Maďarsko z 27. januára 2015). Obdobne aj ústavný súd v náleze sp. zn. IV. ÚS 472/2012 z 10. januára 2013 konštatoval, že miera prípustnosti kritiky konkrétneho sudcu je menšia ako miera prípustnosti kritiky súdov, prípadne celej justície.

55. Obsah práva na slobodu prejavu treba vykladať tak, že nepochybne zahŕňa právo zverejňovať a šíriť informácie o sudcoch týkajúce sa ich rozhodovacej činnosti. V prípade trestných sudcov zverejnenie samotnej informácie, že určitý sudca odsúdil páchatel'a (či už individualizovaného alebo nie) za určitý trestný čin, nemôže za žiadnych okolností predstavovať neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti sudcu. Rovnako nevybočuje z medzí práva na slobodu prejavu podrobenia rozhodnutia (rozhodovacej činnosti) sudcu oprávnenej kritike. V tomto prípade však už treba, ako pri každej kritike, rozlišovať, či ide o kritiku prípustnú alebo o kritiku zakladajúcu neoprávnený zásah do osobnostných práv jej adresáta.

56. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 261/06 z 13. decembra 2007, podľa ktorého obzvlášť pre kritickú diskusiu o súdnych rozhodnutiach, nezávisle od štátu, v ktorom prebieha, pritom platí, že by mala byť vecná, podložená odbornými právnymi argumentmi, nie osobná, emotívna či expresívna, prekračujúca medze všeobecne uznávaných pravidiel slušnosti. Ústavný súd pritom v tejto súvislosti už v minulosti upozornil, že pri prekročení dovolených limitov prípustnej kritiky by táto mohla negatívne vplyvať aj na prijímanie všetkých (mnohých) rozhodnutí súdov očami širšej, nielen dotknutej verejnosti.

57. Posudzovaním oprávnenosti kritiky sa v početných rozhodnutiach zaoberal i ESLP (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Barford v. Dánsko z 22. februára 1989, rozhodnutie ESLP vo veci Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26. apríla 1995, rozhodnutie ESLP vo veci De Haes a Gijels v. Belgicko z 24. februára 1997, rozhodnutie ESLP vo veci Schöpfer v. Švajčiarsko z 20. mája 1998, rozhodnutie ESLP vo veci Perna v. Taliansko z 25. júla 2001, rozhodnutie ESLP vo veci Nikula v. Fínsko z 21. marca 2002, rozhodnutie ESLP vo veci Steur v. Holandsko z 28. októbra 2003, rozhodnutie ESLP vo veci Veraart v. Holandsko z 30. novembra 2006), pričom dospel k záveru, že ak sa vychádza z nepravdivých premís, ktorých výsledkom je znevažujúci hodnotiaci úsudok, je potrebné takúto kritiku kvalifikovať ako neprípustnú. Z rovnakého dôvodu nie je prípustná ani kritika, ktorá nemá faktografický, skutkový základ. Kritika by sa mala vyvarovať výlučne všeobecných súdov, ktoré nie sú podporené konkrétnymi argumentmi. V prípade, keď má nejaké vyjadrenie podobu hodnotiaceho úsudku, môže jeho prípustnosť závisieť od toho, či pre tento úsudok existuje dostatočný faktický podklad, pretože i hodnotiaci úsudok bez akéhokoľvek faktického podkladu môže byť prehnaný (napr. rozhodnutie ESLP vo veci De Haes a Gijels v. Belgicko z 24. februára 1997, rozhodnutie ESLP vo veci Feldek v. Slovenská republika z 12. júla 2001).

58. Súd má za to, že kritika žalobcu v článku uverejnenom žalovaným prekročila vyššie opísané medze prípustnej kritiky tak ako ich vytýčila judikatúra ESLP a Ústavného súdu SR a neoprávnené zasiahla do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Predovšetkým treba uviesť, že žalobcu sa netýka len jedna veta v článku, v ktorej je priamo menovaný, ale žalobcu (a ďalších sudcov v obdobnom postavení) sa týka článok ako celok. Na tomto mieste sa žiada spomenúť, že ani predmetná veta výslovne zmieňujúca žalobcu nie je formulovaná úplne korektne. V článku je konkrétne uvedené: „Na Okresnom súde Bratislava V súde U.. H. W., ktorý ešte v roku 1988 - teda rok pred pádom totality - vyniesol dvojročný trest nad neprítomnou Evou O.,“ pokiaľ je uvedené skutkové tvrdenie správne, ďalej však veta pokračuje: „ktorá bola vinná za to, že cez Juhosláviu vycestovala s dcérou, ktorej sa cnelo za otcom.“ Táto druhá časť je nepravdivá, resp. v očiach laickej verejnosti pravdu skresľujúca a zavádzajúca. Eva O. nebola vinná za to, že vycestovala s dcérou, ktorej sa cnelo za otcom, v tom spočíval nanajvýš tak motív jej konania, nie samotné konanie - zotrvanie v cudzine bez povolenia (po uplynutí doby povolenia), za ktoré bola odsúdená.

59. Vyššie uvedené nepravdivé skutkové tvrdenie by prirodzene samo osebe nedosahovalo vysokú intenzitu zásahu do práva na ochranu osobnosti, oveľa dôležitejšie je celkové vyznenie článku, ktoré je výrazne negatívne, neadekvátne expresívne, až škandalizujúce (nielen) voči žalobcovi a to pri absencii reálneho skutkového základu pre takto intenzívnu kritiku.

60. Pre lepšie pochopenie nasledujúcich úvah súdu je potrebné bližšie vymedziť, akej problematiky sa týkala kritika obsiahnutá v danom článku. Žalobca, ako aj ďalší sudcovia, ktorí rozhodovali v trestných veciach do roku 1989, vyhlásili na základe žalôb prokurátorov odsudzujúce rozsudky nad osobami, ktoré sa dopustil trestného činu Opustenie republiky podľa § 109 Trestného zákona. Predmetné zákonné ustanovenie kriminalizovalo opustenie územia ČSSR bez povolenia alebo zotrvanie v cudzine bez povolenia. V kontexte doby by ho niekto možno dokonca označili za politický trestný čin. Vtedajší zákonodarcia zaradil, resp. ponechal toto ustanovenie v Trestnom zákone napriek tomu, že od roku 1976 bola ČSSR viazaná Medzinárodným paktom o občianskych a politických právach, ktorý, ako už bolo uvedené, v článku 12 ods. 2 garantoval univerzálne ľudské právo slobodne opustiť ktorúkoľvek krajinu, aj svoju vlastnú. Bol tu teda jednoznačne prítomný rozpor medzi zákonom a medzinárodnou zmluvou. Nebolo však v kompetencii súdov tento rozpor riešiť. Ústava ČSSR z roku 1960 neobsahovala na rozdiel od Ústavy SR z roku 1992 ustanovenie, z ktorého by vyplývala nadradenosť medzinárodných zmlúv o ľudských právach a slobodách nad zákonmi. Medzinárodné zmluvy vo vtedajšom chápaní zaväzovali štát iba navonok, ako subjekt medzinárodného práva, a to aj v prípadoch, keď sa týkali ľudských práv a slobôd. Niekdajšiu ČSSR nemožno označiť za štát, kde vládlo právo v zmysle doktrín Rechtsstaat či rule of law. Naopak socialistický štát sa neštilil vlastné právo porušovať. Tento charakter ČSSR sa plne prejavoval aj v tu riešenej záležitosti - ustanovení § 109 Trestného zákona, kedy štát priam schizofrenicky trestal ľudí za realizáciu ich ľudského práva opustiť krajinu, hoci sa na rešpektovanie tohto práva sám medzinárodnoprávne zaviazal. Na vyššie uvedených úvahách však prirodzene žiaden sudca do roku 1989 nemohol založiť svoje rozhodnutie. Pre sudcu boli záväzné zákony, tie musel dodržiavať, aj keď boli v rozpore s medzinárodnou zmluvou. Je nutné tiež dodať, že pri rozhodovaní súdov v trestnom konaní podľa § 109 Trestného zákona nebol ponechaný sudcovi žiaden priestor na úvahu v otázke viny. Predmetné ustanovenie bolo úplne exaktné a nepripúšťajúce iný ako doslovný, gramatický výklad. Pokiaľ z dokazovaním zistených skutkových okolností prípadu vyplývalo, že určitá osoba naplnila niektorú zo skutkových podstát trestného činu Opustenie republiky podľa § 109 Trestného zákona, bolo právnou povinnosťou sudcu rozhodnúť, že táto osoba je vinná a uložiť jej trest. Práve v prípade opačného rozhodnutia by sám sudca porušil zákon. Odsudzujúci rozsudok v tomto prípade rozhodne nemožno označiť za spravodlivý, avšak nielen socialistický, ale i súčasný právny poriadok v určitých prípadoch sudcovi nedáva možnosť rozhodnúť v súlade s princípom spravodlivosti. Prirodzene až takéto veľké rozdiely medzi právom a spravodlivosťou by v demokratickom štáte prítomné byť nemali.

61. V civilnom konaní súd prirodzene nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodovania žalobcu v konkrétnej trestnej veci odsúdenej Evy O., ktorá bola spomenutá v článku. Vyššie uvedené závery sú len všeobecné a abstraktné, teda pohybujú sa právne teoretickej rovine.

62. Odlišnou značne širšou problematikou je otázka vysporiadania sa spoločnosti s personálnym obsadením niektorých dôležitých funkcií v štáte, najmä vo vzťahu k funkcionárom v policií, na prokuratúre, na súdoch, ale aj v mnohých iných štátnych orgánoch a verejných inštitúciách a v neposlednom rade i v politike. V niektorých prípadoch dochádzalo k neprerušenej personálnej kontinuite na pozíciách vo vyššie uvedených oblastiach, v iných prípadoch sa zase i po revolúcií do vysokých funkcií dostali osoby činné za komunistického režimu, resp. pre komunistický režim. Z politických dôvodov sa po roku 1989 neurobila v personálnych otázkach tzv. očista a doterajší funkcionári neboli automaticky diskvalifikovaní zo zastávania verejných funkcií po páde totality. Názory spoločnosti na túto skutočnosť sú prirodzene rozpoltené a v niektorých prípadoch i značne kritické.

63. Samotná existencia trestného činu Opustenie republiky podľa § 109 Trestného zákona je legitímnym dôvodom na kritiku, avšak na kritiku štátu, prípadne v užšom zmysle zákonodarcu. Sudca bol sám týmto zákonným ustanovením viazaný a bolo jeho povinnosťou aplikovať ho. Sudcovia a súdy právo aplikujú, netvorí ho. Na druhej strane sudca alebo akýkoľvek verejný funkcionár musí zniesť kritiku týkajúcu sa jeho pôsobenia pred rokom 1989. Žalovaný pri svojej obrane argumentoval v podstate aj tým, že otázka, či mali vo svojich funkciách pokračovať sudcovia, ktorí začali pôsobiť pred rokom 1989, je legitímnym objektom verejného záujmu. S tým sa nedá nesúhlasiť, avšak v tomto prípade žalobca nebol kritizovaný za samotnú skutočnosť, že vykonával funkciu i pred rokom 1989, ale bol kritizovaný konkrétne za svoju

rozhodovacia činnosť týkajúca sa aplikácie § 109 Trestného zákona, ktorá, ako bolo uvedené vyššie, nepredstavovala vecný základ pre kritiku sudcu ako osoby. Kritika sudcu pre nespravodlivé, ale zákonné rozhodnutie vydané v situácii, keď iné spravodlivejšie rozhodnutie vydať nemohol, je samoučelná a bezdôvodne zasahujúca do práva na ochranu osobnosti sudcu. Prirodzene na novinárov nemožno klásť požiadavku, aby boli expertmi v každej oblasti, o ktorej píšú, a len tam si dovoľili vyniesť kritický hodnotiaci úsudok. Preto treba posúdiť, či novinár pri zachovaní bežnej starostlivosti mohol zistiť, že jeho kritika nemá reálny vecný základ. V tomto prípade jednoznačne žalobcu nemôže ospravedlniť laicita autora článku v oblasti práva, nakoľko na podstatné okolnosti, pre ktoré nebolo možné žalobcov rozhodnutie považovať za nezákonné a už vôbec nie za spáchanie trestného činu, bol autor informovaný niektorými z dotknutých sudcov (nie je v tejto súvislosti právne významné, že konkrétne žalobca na otázky autora článku nereagoval) a do istej miery i ďalšími respondentmi, ktorých odpovede v článku priamo citoval.

64. Pre posúdenie existencie a intenzity zásahu žalovaného do práva na ochranu osobnosti žalobcu nie je podstatný len obsah, ale i forma kritiky - to ako bola kritika prednesená. Ako už bolo uvedené, autor článku zvolil mimoriadne expresívne výrazové prostriedky, a to ako v slovnej, tak i v obrazovej forme. Odsudzujúce rozhodnutie vyhlásené žalobcom a spomenuté v článku môže byť vnímané ako nespravodlivé, azda i ako neetické, ale žiadnym rozumným spôsobom z toho nemožno vyvodiť, že by išlo o rozhodnutie „zločinné“ a že by žalobca bol zločinec. Netreba osobitne zdôrazňovať, že v právnom ponímaní je zločincom osoba právoplatne odsúdená za zločin, prípustné by mohlo byť takéto označenie v rámci bulvárneho novinárskeho jazyka i pre osobu právoplatne odsúdenú za prečin, pričom žalobca takouto osobou nie je. V širšom (neprávnom) ponímaní býva za zločincina označená nielen osoba právoplatne odsúdená, ale i osoba podozrivá zo spáchania trestného činu, čo znova žalobca nespĺňa. V najširšom možnom ponímaní sa v spoločnosti označenie zločinec používa na označenie osoby veľmi vážne či hrubo porušujúcej právne normy alebo morálne konvencie spoločnosti. Každým, i právnym laikom, je však pojem zločinec vnímaný primárne ako osoba, ktorá spáchala trestný čin, a nie je dôvod tento pojem použitý v článku účelovo zľahčovať a považovať ho za použitý v jeho oveľa jemnejšom a súčasne zďaleka nie typickom významovom odtienku, keď navyše jeho použitie v tomto jemnejšom význame nepotvrdil ani samotný autor článku vo svojej svedeckej výpovedi.

65. Pojem „zločinec“ („Zločinci v talároch?“) bol výslovne použitý iba v nadpise článku. Z judikatúry najvyšších súdnych autorít vyplýva, že titulok môže byť provokatívny, zveličujúci, nápadný, priťahujúci pozornosť a to vo väčšej miere ako samotný článok a to vzhľadom na jeho úlohu upútať, zaujať čitateľa a prilákať ho k prečítaniu si samotného článku, ale táto funkcia titulku neospravedlňuje jeho až extrémny nesúlad s vecným základom článku a to aj na značne znížené štandardy, ktoré sa uplatňujú u médií bulvárneho typu. Navyše, aj keby súd pripustil, že titulok článku „Zločinci v talároch?“ v tomto prípade len mimoriadne extrémne provokuje, v duchu titulku sa nesie aj ďalší obsah článku. Ešte v jeho úvode autor vyslovuje otázku v znení: „Kto bude súdiť tých, čo súdili nevinných?“ Zatiaľ čo titulok článku zakončený otáznikom ešte aspoň pripúšťal polemiku, či ďalej menovaní sudcovia sú zločinci, táto veta už v sebe obsahuje autorovu odpoveď, keď implikuje, že zločinci sú a autor sa už len pýta, kto ich bude súdiť.

66. Ďalej v článku za podnadpisom „Paragraf 109“ autor uviedol, že súdna moc sa podieľala na justičných vraždách, vymyslených obvineniach, vopred stanovených rozsudkoch a perzekúciách za absurdné zločiny. Za tým nasleduje v internetovej verzii fotka zo súdneho procesu s Miladou Horákovou (ktorá je prítomná i v tlačenej verzii, aj keď na osobitnej časti strany venovanej fotografiám) s popisom „Milada Horáková: Nebola zďaleka jedinou obeťou komunistickej justície.“ Následne článok pokračuje hodnotiacim úsudkom, že taký bol aj paragraf Trestného zákona o takzvanom nedovolenom opustení republiky. Takáto konštrukcia článku v jednej línii spája justičné vraždy, vykonštruované obvinenia a vopred stanovené rozsudky charakteristické pre politické procesy v 50. rokoch 20. storočia, s perzekúciami za absurdné zločiny, kam autor zaradil i trestný čin ním označený ako nedovolené opustenie republiky (správne Opustenie republiky). Do toho je zakomponovaný spomenutý fotografický odkaz na verejnosti notoricky známy vykonštruovaný politický „monsterproces“ s Miladou Horákovou, o ktorom je všeobecne známe, že skončil uložením trestu smrti za trestný čin, ktorý odsúdená nespáchala. V nasledujúcom odseku je uvedené, že okrem obetí zákona [Trestného zákona, ktorý obsahoval uvedený trestný čin] zverejnil ÚPN jeho vykonávateľov - 86 vyšetrovateľov, 158 prokurátorov a 228 sudcov. Celá dotknutá stať článku vyznieva ako škandalizácia „vykonávateľov“ ustanovenia § 109 Trestného zákona ich zaradením medzi „vykonávateľov“ justičných vražd, vymyslených obvinení a vopred stanovených rozsudkov s akcentom na politický režim 50. rokoch 20. storočia. Postihovanie osôb za trestný čin Opustenie republiky bolo nepochybne zavrnutiahodné, nespravodlivé a v rozpore

s ľudskými právami, ale súčasne nie je odôvodnené relativizovať toto porušovanie ľudských práv prirovnávaním k justičným vraždám pre vykonštruované trestné činy z 50. rokov 20. storočia. O tom, že autor článku nemal ani snahu o vecnú a primeranú kritiku, svedčí aj jeho vysporiadanie sa s vysvetlením danej problematiky v reakcii sudcov Najvyššieho súdu SR na jeho novinársky dopyt. K tejto reakcii, ktorú v článku reprodukoval v znení: „Nebola ústavne daná úprava prednosti medzinárodnej zmluvy pre zákonom... nemožno teda stotožňovať povinnosť sudcu, ktorý bol viazaný zákonom a povinnosť štátu splniť svoje medzinárodnoprávne záväzky“, autor článku dodal: „Ide teda len o zdrap papiera a perzekvovaným obetiam sa vlastne nič hrozné nestalo?“ Nič také však ani pri najextenzívnejšom možnom výklade z reakcie sudcov najvyššieho súdu nie je možné vyčítať. Nijako to nezľahčuje ani (opätovné) použitie otáznika na konci danej vety. Táto rečnícka otázka predstavuje hodnotiaci úsudok nemajúci žiaden základ v hodnotených skutočnostiach. Za predmetné vyjadrenie sudcov Najvyššieho súdu SR konkrétne a vecne popierajúce základnú premisu článku, teda že by sudcovia odsudzujúci páchatel'ov trestného činu Opustenie republiky konali protiprávne (či až zločinne), bola autorom článku daným sudcom bez logického podkladu pripísaná bagatelizácia následkov trestania odsúdených osôb a toto vyjadrenie tak vlastne bolo použité proti týmto sudcom. Autor článku sa s vytknutým nedostatkom vecného podkladu pre ním produkovanú kritiku nevyrovnal upravením tejto kritiky tak, aby zodpovedala existujúcu vecnému základu, ale len pokusom o prekrytie nedostatku jej vecného podkladu. Celkové spracovanie článku v ňom potom súdu v podstate neumožňuje vidieť iný zmysel ako je škandalizácia v ňom menovaných sudcov.

67. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v článku sú na viacerých miestach hodnotiace úsudky autora prezentované formou rečníckych otázok. Skutočnosť, že niektoré z najproblematickejších pasáží článku sú zakončené otáznikom, použil na svoju obranu i žalovaný. Tvrdil tiež, že účelom článku bolo prispieť k verejnej diskusii na tému článku. K tomu treba uviesť, že aj rečnícka otázka predstavuje vo svojej podstate hodnotiaci úsudok. Použitie rečníckej otázky nedáva autorovi takpovediac licenciu na prednesenie akéhokoľvek hodnotiaceho úsudku, aj takého, ktorý nemá žiaden vecný základ. Použitie otázky síce môže v určitom kontexte implikovať, že autor pripúšťa pochybnosti o svojom úsudku, v inom kontexte však rečnícka otázka môže byť len literárny prostriedok na zdynamizovanie textu a pochybnosť o výpovedi v nej obsiahnutej z nej vyplývať nemusí. Aj v prvom prípade sa však pri kritike prednesenej takouto formou vyžaduje, aby obsah rečníckej otázky predstavoval aspoň jednu z viacerých možností, ako vecný základ pre kritiku vykladať či chápať.

68. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nemožno akceptovať obranu žalovaného, že pojem zločinec bol použitý iba v expresívnom titulku, nakoľko v kriminalizujúcom tóne sa nesie podstatná časť obsahu článku a je v ňom tiež bezdôvodne spochybňovaná zákonnosť rozhodovacej činnosti dotknutých sudcov. Súd poznamenáva, že dokonca ani keby sudca rozhodol v rozpore s právom, táto samotná skutočnosť neznamena, že spáchal trestný čin. V súdnej praxi je bežné, že dochádza v rámci bežného inštančného postupu k revízií súdnych rozhodnutí na základe odlišných právnych názorov.

69. Skutočnosť, že článok mal kriminalizovať dotknutých sudcov nakoniec potvrdil i sám jeho autor vo svojej svedeckej výpovedi, keď konštatoval, že pokiaľ je legislatívne dané, že bývalý režim bol zločinný, tak niekto tie zločiny musel páchať a tiež že publicistika považuje totalitné režimy za zločinné a on si myslí, že zločinné režimy musia mať aj svojich páchatel'ov. Legislatívne deklarovanie, že komunistický režim bol zločinný, však nemožno zamieňať s vyvodením trestnej zodpovednosti u konkrétnych osôb. Deklaráciu uvedenú v preambule zákona č. 125/1996 Z. z., podľa ktorej komunistický systém okrem iného na dosiahnutie svojich cieľov neváhal páchať zločiny, umožňoval ich beztrestné páchanie a poskytoval neoprávnené výhody a ochranu tým, ktorí sa na zločinoch a perzekúciách podieľali, treba vykladať v súlade s § 7 tohto zákona, podľa ktorého zodpovednosť a spoluzodpovednosť na spáchaných zločinoch je založená na zásade individuálnej zodpovednosti tých, ktorí sa trestných činov dopustili. Nemožno prijať logickú skratku, na základe ktorej by každá osoba určitým spôsobom činná počas komunistického režimu bola automaticky považovaná za zločince. Je úplne legitímne, že verejnosť alebo jej časť nesúhlasí s tým, že niektorí sudcovia, ktorí boli vo svojich funkciách i pred rokom 1989, v nich zotrvali aj naďalej, a môžu dokonca spochybňovať morálnu integritu takýchto sudcov, avšak medzi nemorálnym správaním a zločinom je podstatný pojmový rozdiel. Verejne v médiu s pomerne širokým okruhom čitateľov, akým týždenník Plus 7 dní nepochybne je, označiť bezdôvodne kohokoľvek, či už výslovne alebo v zjavných náznakoch za zločince, predstavuje hrubý zásah do jeho osobnej integrity a tento zásah je ešte výraznejší u osoby sudcu, pre ktorého je bezúhonnosť základným kvalifikačným predpokladom na výkon jeho funkcie. Právo osoby, aby nebola bezdôvodne, resp. na vecnom podklade,

z ktorého daný záver nemožno vôbec vyvodiť, kriminalizovaná, prevažuje nad právom na slobodu prejavu.

70. Čo sa týka argumentácie žalobcu v súvislosti s otázkou legality postupu ÚPN, ktorý zostavil a zverejnil zoznam sudcov (ale i prokurátorov a vyšetrovateľov), ktorí sa podieľali na trestnom stíhaní osôb, ktoré sa dopustili trestných činov podľa § 109 a § 110 Trestného zákona, v tomto prípade súd len konštatuje, že žalovaným v tomto konaní nie je štát, resp. ÚPN, preto súd ani prejudiciálne nie je oprávnený skúmať zákonnosť postupu tohto štátneho orgánu. S uvedeným názorom sa stotožnil aj samotný žalobca, ktorý na pojednávaní konanom dňa 26.10.2020 sám uviedol, že nehodlá žalovať ÚPN - teda Slovenskú republiku, z dôvodu, že v prípade jeho úspechu by bola náhrada hrazená z prostriedkov daňových poplatníkov, o čo on záujem nemá.

71. Súd s poukazom na vyššie uvedené vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s názorom odvolacieho súdu, ktorým je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 C.s.p.), že k zásahu do osobnostných práv žalobcu inkriminovaným článkom došlo, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

72. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy existencia závažnej ujmy, samozrejme v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pri tomto posudzovaní nie sú rozhodujúce subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda či by predmetnú ujmu v danom mieste a čase v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení vnímala aj každá iná fyzická osoba.

73. Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti. Ide predovšetkým o ujmu, ktorá bola spôsobená na zdravotnom stave tejto osoby, ale aj v tom, či daný zásah znamenal ujmu v jeho rodinných, alebo spoločenských vzťahoch. V prípade verejne činných osôb najmä to, či zásah mal za následok vplyv na jeho uplatnenie vo verejnej funkcii. Predovšetkým je významné, či zásah bol motivovaný iba zlým úmyslom osoby, ktorá do práv zasiahla, alebo bol zásah motivovaný snahou o poskytnutie informácie, vo veci týkajúcej sa verejného záujmu. Tým sa sleduje cieľ, aby pri určení konkrétnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci voľnej úvahy súdu, ktorá práve na tomto mieste dostáva veľký priestor a v súlade s princípom spravodlivosti pružne prihliadnuť na najrôznejšie momenty, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Súd musí pritom však vychádzať vždy z čo najúplnejšieho skutkového stavu a opierať sa o preskúmateľné konkrétne hľadiská. Maximálna čiastka peňažného zadosťučinenia, ktorú môže súd priznať (inak by postupoval v rozpore s ustanovením § 153 ods. 2 OSP), je ohraničená výškou navrhovateľom požadovaného peňažného zadosťučinenia, ktorá musí byť zrejmá zo žalobného návrhu (§ 79 ods. 1 OSP).

74. Ustanovenia § 11 až 13 Občianskeho zákonníka chránia aj ďalšie čiastkové práva fyzickej osoby - právo na jej česť a dôstojnosť v rozmanitých spoločenských vzťahoch, v rodine, na pracovisku, v odborných kruhoch. Ak došlo k neoprávnenému zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť ujmu (to v prípade zásahov do týchto čiastkových práv znamená mať difamačné dôsledky), dotknutá osoba môže uplatniť právne prostriedky ochrany.

75. Skutočnosti týkajúce sa kariéry a pôsobenia osôb tzv. verejného záujmu teda aj sudcu môžu byť považované za vec oprávneného verejného záujmu výlučne len vtedy, pokiaľ je zverejňovanie týchto skutočností v priamej súvislosti s činnosťou uvedených osôb vo verejnom živote. Takéto zverejnenie teda musí mať nevyhnutne väzbu na verejnú činnosť, ktorú tzv. osoby verejného záujmu vyvíjajú navonok. Neprípustné je pri tom uspokojovanie túžby po senzácii alebo dokonca ich škandalizácii ako tomu bolo v tomto prípade (ods. 67 - 69 rozsudku).

76. Pokiaľ došlo k neoprávnenému zásahu do vyššie uvedených osobnostných práv, má žalobca dotknutý zásahom právo domáhať sa na súde, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov, odstránili ich následky a poskytlo primerané zadosťučinenie. Podaním návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sleduje žalobca priznanie aj materiálnej satisfakcie.

77. Súd sa pri skúmaní neoprávneného zásahu do práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka zaoberal dvoma aspektmi a posudzoval ich z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k nemu došlo a stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva. Prvý aspekt bol dopad na výkon verejnej funkcie žalobcu a druhým bol dopad na dôstojnosť a vážnosť žalobcu v spoločnosti.

78. Je síce pravdou, že v konaní nebolo zo strany žalobcu žiadnym spôsobom preukázané, že by mal žalovaným zverejnený článok priamy zásah do jeho kariéry. Žalobca naďalej pôsobí vo funkcii trestného sudcu na Okresnom súde Bratislava V, na žalobcu nebolo v súvislosti zo zverejneným článkom začaté žiadne disciplinárne konanie, avšak účelom zverejneného článku, tak ako to vyplýva z odôvodnenia v časti morálnej satisfakcie, bola účelová škandalizácia bez prihliadnutia na objektívne skutočnosti právneho a spoločenského režimu, v ktorom žalobca pôsobil ako verejný funkcionár - sudca pred rokom 1989.

79. Čo sa týka druhého aspektu a to je dopad na dôstojnosť a vážnosť žalobcu v spoločnosti a jeho súkromnom živote súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom svedkov a to výsluchom bývalej manželky, rodinných známych, kolegov a oboznámil sa so zdravotnou dokumentáciou žalobcových rodičov. Čo sa týka zdravotného stavu matky a otca žalobcu súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že k výraznému zhoršeniu ich zdravotného stavu došlo v dôsledku prečítania si článku. V prípade matky sa jedná o osobu vyššieho veku, zároveň trpiacu ťažkým zdravotným postihnutím. V konaní teda nebola preukázaná priama príčinná súvislosť medzi prečítaním článku a zhorším zdravotného stavu a rovnako nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi prečítaným článkom a kolapsom otca na Štedrý deň, ktorý nasledoval dva mesiace po tom, čo bol článok týkajúci sa žalobcu a jeho činnosti vo funkcii sudcu pred rokom 1989 zverejnený.

80. Z výsluchov svedkov má súd za preukázané, že jeho vzťahy tak s bývalou manželkou ako aj rodinnými známymi ochladli a to podľa ich vyjadrení práve z dôvodu informácií a skutočností, ktoré si prečítali v článku zverejneného žalovaným, čím možno objektívne konštatovať, že práve úmysel škandalizovať žalobcu ako sudcu pred rokom 1989 sa naplnil a to z dôvodu, že v článku žalovaný neprihliadol a nezverejnil objektívne súvislosti vo vzťahu k výkonu verejnej funkcie a spoločenských vzťahov pred rokom 1989 tak ako už súd v tomto rozsudku konštatoval (ods. 67 - 69 rozsudku).

81. Súd v tomto prípade konštatuje, že stupeň závažnosti zásahu do osobnostných práv žalobcu opodstatňuje tak nemateriálnu ako aj materiálnu satisfakciu, keďže bola splnená podmienka priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) a to - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu súd považuje uspokojovanie túžby žalovaného po senzácii a škandalizácii, čo zákon nepripúšťa.

82. Podľa § 12 ods. 2,3,4 zákona č. 274/2017 o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiat násobku minimálnej mzdy. Ak je obetí násilného trestného činu viac, suma odškodnenia sa medzi nich rozdelí rovnakým dielom. Pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, trestnom čine znásilnenia, trestnom čine sexuálneho násillia alebo trestnom čine sexuálneho zneužívania, má obeť násilného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desať násobku minimálnej mzdy. Obeti násilného trestného činu sa v prípade ujmy na zdraví môže ako odškodnenie poskytnúť najviac finančná suma predstavujúca rozdiel medzi výškou odškodnenia vypočítaného podľa odsekov 1 až 3 a súčtom všetkých finančných súm, ktoré už obeť násilného trestného činu dostala ako náhradu ujmy na zdraví.

83. Pri určovaní výšky materiálnej satisfakcie súd prihliadol na žalobcom určený maximálny rozsah, ktorým určil najvyššiu možnú sumu vyjadrenia nemajetkovej ujmy v peniazoch, zaoberal sa výškou finančného zadostučinenia v iných obdobných kauzách, týkajúcich sa ochrany osobnosti, avšak pri svojom rozhodovaní došiel k záveru, že najspravodlivejším vyjadrením výšky nemajetkovej ujmy je jej priznanie s ohľadom na závery a judikatúru ESLP, podľa ktorého pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia, alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy. Pri určovaní výšky teda prihliadol

na skutočnosť, že predmetný zásah do jeho osobnostných práv nemal vplyv na jeho kariéru sudcu, avšak priamo preukázal vo vzťahu k osobe žalobcu ochladnutie jeho najbližšieho okolia k nemu, teda spôsobenie neoprávneného zásahu do cti a dôstojnosti, ktorý žalobcovi objektívne spôsobil ujmu na jeho súkromnoprávných vzťahoch. Z tohto dôvodu súd určil výšku finančného zadosťučinenia rovnako ako vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu obeti násilného trestného činu v sume desať násobku minimálnej mzdy, čo predstavuje ku dňu rozhodnutia súdu 5.200,- €.

84. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a v spore úspešnému žalobcovi priznal voči v spore neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresnom súde Pezinok do 15 dní odo dňa jeho doručenia.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.